

Mesevilág

**ÍRTA:
KELEMEN GYÖRGYNÉ EDIT**

**ILLUSZTRÁLTA:
KELEMEN GYÖRGYNÉ EDIT**

Előszó

Tudj hinni a mesékben, a csodákban, mert nélkülük unalmas és sivár az élet.

A benned élő gyermek, ne engedd, hogy elvesszen! Mesélj csepp gyermekednek, a fantáziánál szebb dolgot úgysem adhatsz neki, hisz az csak az övé.

Könyvem, hogy elkészüljön, segített benne szerető párom.

Hogy megjelenhessen, szép formát öltön, köszönetet mondok a MEK odaadó dolgozóinak.

Kedves olvasó!

Bizonyára a legtöbb embernek igénye van arra, hogy gondolatait, vágyait, álmait megossza másokkal, ez egy természetes folyamat, ezt hívják beszélgetésnek, mesélésnek.

Ez is egy formavilág, de akad, aki nem elégszik meg ennyivel, hiszen mint mondani szokás, a gondolat, akár ha kimondják is, elszáll.

Editnek igénye van arra, hogy maradandóbbat alkosson, és meséit, novelláit papírra vesse, és megmutathassa a világnak, ő is érdekeset, és néha meglepőt is tud alkotni az embereknek.

Ezt hívják íráskésztetésnek, irodalomnak.

A hamarvást sikeressé vált első kötet után, íme itt a második könyve, mely hasonlóan az elsőhöz, biztos sikerre számíthat.

Formailag, tartalmilag tud újat mutatni, írásai ötletesek, változatosak, gyermekkori, családi és mesevilágbeli ihletésűek, néha kemény élel, bájjal, humorral vegyítve meséli el nekünk a megtörtént eseményeket, és álmait, vágyait osztja meg velünk, olvasókkal.

Írásait lelkesen reprezentálja a színpadokon is, elmondja novelláit a sorstársaknak, akik élményként hallgatják a színes előadást.

Mesél az egypöttyös katicáról, rózsafáiról, a csillagokról, segítő férjéről, falujáról, és utazásairól, állatkáiról egyaránt.

Mindenképpen ajánlom ezt a soron következő kötetet olvasásra, élménydús órákat tölthetünk a lelkes szerzővel, aki örökös gyermeki naivsággal, valamint a felnőttek realitásával teszi változatos formációvá ezt az írásművet.

Kívánok az olvasónak maradandó élményt, és a lelkes írónőnek pedig további sikert, még bizonyára találkozunk újabb novelláival az évek során.

NAGY VENDEL

Magánzó

Tartalomjegyzék

Előszó

Kedves olvasó!

Mesevilág

Karácsonyi csillag

Hajnalka és a túskehegy

Zöld ujjú

Morcos és a kutyája

Pötty

A kis róka és a vadász

Bogárka

Az én karácsonyom

Csodálatos karácsony

Cica ramazuri

Az öreg óra titka

Fújj, ez csak víz

Petike és a köszönöm

Erdei aprónép, tündérmanó

Erdei aprónép, villogók

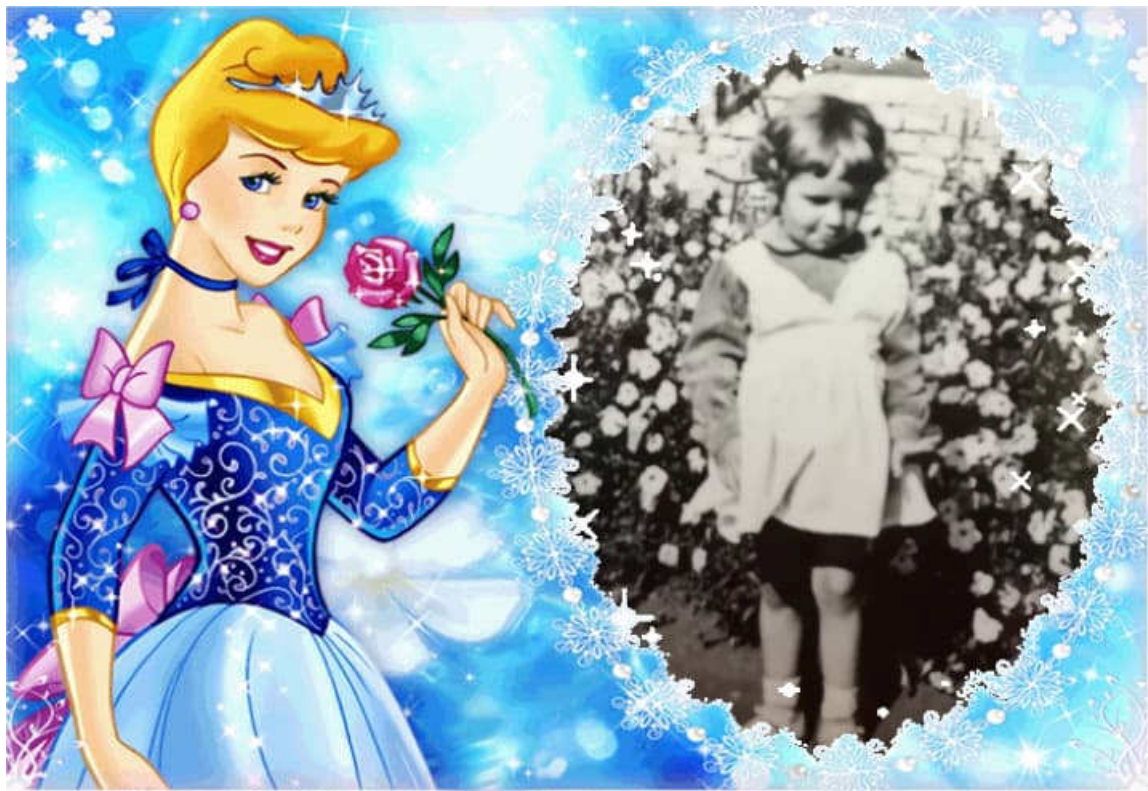
Este, kicsit más minden

Csodálatos teáskancsó

Cica, kutya, tyúkocska

Varázsszemüveg

Mesevilág

Valamikor régen a gyerekek könyveket olvastak, méghozzá mesét, nemcsak a gyerekek, a felnőttek is. Mikor az este leszállt és aludni készült a család, anyuka elővette a nagy mesekönyvet és olvasott belőle.

A mesemondás közben ezek a lények megelevenedtek, mert a gyermek és anyukája a történetet elképzelte.

Sajnos most már nem így van, anyuka bekapcsolja a TV-t, a videót, mesét most már az mond. Elképzelni nem kell. A gyerekek látják őket, a fantázia, a mese csodája, az elképzelt hősök lassan elvesznek és velük együtt a képzelet szép világa. A szavak üresen csengenek és szépen lassan semmi nem elevenedik meg. A szó virága lassan elsárad, mert nincs ki gondozza, ápolja. Sívár és üres, fantáziátlan lesz az élet, nem lesz mesével, csodákkal teli, jaj mi lesz véled!

Ádika mese könyvet vett a kezébe, fantáziája szárnyalt és a mese életre kelt.

Meseországban rögtön megéreztek.

- Nézzétek a járásom könnyebb lett! - kiáltott a kis tündér.
- A ruhám színes! - kiabált a másik tündérke. - Nemcsak olvas, de el is képzel bennünket!
- Színesek a virágok, a tavak, az ég! - kiáltott törpe papa.
- Nem jók a színek, nem értem? - értetlenkedett apóka.
- Valami furcsa van a dologban? - dugták össze a fejüket.
- Nem baj, de legalább olvas és elképzel minket, és ez a lényeg - szólt anyóka nagy bölcsen.
- Élünk! Élünk! - kiáltották hangosan.
- Olvass, csak olvass, hős lovagom, jaj, csak abba ne hagyd! - mondta a királykisasszony reménykedve.

Ádi a könyvet letette. - Majd holnap megint olvasok. Most fáradt vagyok, aludnom kell.

Meseországban nagy lett a riadalom.

- Jaj, miért nem olvas, megunt minket? - álltak tanácstalanul.

- Meg kéne nézni! Ki olyan bátor, aki ki mer menni a meseországból, ki a könyvből? - néztek egymásra kérdően.

- Én megnézem - szólt bátortalanul tündérke. - Hisz csak nekem van szárnyam, én vagyok a legfürgébb, elszállhatok, ha kell.

- Ó, de bátor vagy! - csodálták a többiek.

Tündike kirepült a könyvből. Egy sötét szobában találta magát, még szerencse, hogy a tündérek jól látnak a sötétben. Ágyában aludt Ádika, mosolyogva. A tündérek az alvó embereket kikérdezhetik úgy, hogy az ne tudjon semmit. Odarepült.

- Tetszik a könyv, holnap is fogsz olvasni? - tette fel a kérdést a fülibe sűgva.

- Igen, nagyon tetszik, alig várom, hogy olvashassam - mondta Ádi nagy álmosan.

Tündérke visszazállt, hogy a jó hírt vigye, de előbb egy furcsa dolgot vett észre. Az ágy mellett egy fehér bot állt.

Visszaérve örömmel mesélte: - Tetszik neki, holnap is fog olvasni!

- Mi volt? - faggatták a többiek.

- Éppen aludt, azért nem olvasott. Az ágya mellett van egy nagy fehér bot, verekedős lehet - állapította meg tündérke.

- Fehér bot? - gondolkodott el anyóka. Majd homlokára csapott, eszébe jutott!

- Vak a kisfiú - állapította meg nagy bölcsen.

- Akkor ezért a furcsa színek, nem tudja, milyen - állapította meg apóka.

- Viszont akkor ébren is meglátogathatjuk, hisz nem lát minket - állapították meg nagy bölcsen.

Ádámka másnap ment az iskolába és mesélni kezdte, mit is olvasott, de még nem ért a végére. A többiek tátott szájjal hallgatták, kérdezték: - Mi lett a vége?

- Nem tudom, ott még nem tartok, hazamegyek, tovább olvasom, már alig várom - mondta izgatottan.

Vége lett az tanításnak, a gyerekek otthon mesekönyveket kezdtek olvasni, hogy ők is tudjanak mesélni.

Mesevilág meg életre kelt! Tapsoltak, nevettek, ünnepeltek. - Olvasnak, olvasnak minket!! - kiabáltak hangosan, nagy-nagy örömmel.

Mert aki nem lát, neki a szavak megelevenednek. A szavakból történetek lesznek, a fantázia, a mesevilág újraéled. A mesehősök meg mit adtak cserébe? Megmutatták, milyenek a színek.

Karácsonyi csillag

Kicsi Veronika vígan ugrál, szökdécsel. Szőke, göndör haját a szél simogatja, nagy csodálkozó szemekkel nézelődik. Apukája kezét fogja, úgy lépeget. Édesapja fiatal még, nem egészen huszonöt éves, barna rövid hajú, vidáman néz kislányára.

Veronika boldog, ma megy először óvodába, az ő dolgozójába. Kicsit izgatott, vajon a többi gyerek milyen lesz, mit fognak játszani, csupa izgalmas kérdés.

Útjuk szokás szerint egy kirakat előtt vezetett, mindig arra mentek. Apa megállt előtte, az egyik próbababát nézte, könnyét törölgette. Veronika tudta, apukája titokban sír.

A kicsi lányka nagyon jól érezte magát az oviban, de feltűnt neki, hogy mindenkiért az anyukája jött, az övé hol lehet? Neki miért nincsen? Alig várta apukáját, hogy megkérdezze.

Mikor megjött, rögtön kérdezte: Az én anyukám hol van, miért nem láttam még soha sem? - Apja kissé zavarba jött, de rögtön válaszolt: - Én tán nem vagyok elég jó neked?

Veronika szót sem szólt, csak lógott apja nyakán és össze-vissza puszilgatta.

- Jól van jól van, engedj el, mert szeretetből megfojtasz! Majd otthon elmesélem.

Otthon leültek. - Igazad van, ideje, hogy pár dolgról tudjál, nem titkolhatom tovább - mondta apa szomorúan. Mikor megszülettél, édesanyád nagyon örült neked, nagyon szeretett. Annyira, de annyira boldog volt, hogy te vagy. Viszont születésed után megbetegedett és meghalt, így ketten maradtunk.

- Most ő hol van? - kérdezte Veronika sírva.

- Fent az égben, mint csillag néz le rád, onnét figyel téged.

- Melyik az a csillag? - kérdezte Veronika szipogva.

- Én azt nem tudhatom, a te kis szíved kell, hogy megsúgja neked, hisz ő te benned él tovább.

Eljött az este, Veronika a csillaggal teli eget kémlelte. Vajon hol az ő édesanyja hol lehet? Veronika meglátott egy csillagot, a fénye mintha lefele folyna, sírna.

- Igen, édesanyám, már látlak, csakis te lehetsz az a csillag! - Mesélt neki Veronika, mi is történt az oviban. A csillag fénye szebben ragyogott, mintha csak értené, a kicsi lányka mit mond.

Másnap, mikor a kirakat előtt megálltak, apa észrevette, hogy nincs a próbababa a kirakatban. Egyből beszaladt a boltba.

- Jó napot kívánok. Elnézést a zavarásért, de érdeklődni szeretnék, a kirakattól hová lett a próbababa?

- Jó napot kívánok, én még új vagyok itt, de mindjárt szólok a kolléganőmnek.

Kijött egy középkorú hölgy.

- László, de régen láttam!

- Igen, rég volt, hogy bejöttem. Érdeklődni szeretnék a babáról.

- Igen a baba - sóhajtott az eladónő. - Megértem, kedves, nagyon hasonlít a volt feleségére. Jaj, mennyit viccelődtünk vele, hogy a babát róla mintázták! Persze a baba olyan régi volt, esetleg a nagynyja lehetett volna.

- Hasonlít az anyukámra? - bújt elő kíváncsian Veronka a pult takarásából.

- Igen - felelte az eladónő. - Te biztos a kislánya vagy! Szép, mint anyukája volt, ó kis szentem, de sajnállak. Nagyon szerettem a mamádat, mintha csak a lányom lett volna. Na de nem is engedtem kidobni a babát, mert a tulaj ki akarta dobni, a helyére új kerül. Tudta, nekem kell, hát jól megkérte az árát.

- Eladná nekem? Megvenném - kérdezte apa.

- Nem eladó, van már gazdája - mondta az eladónő.

- De én többet adnék érte, akár a dupláját is, csak hadd legyen az enyém, szépen kérem.

- Nem lehet, az új gazdája már itt is van érte! - mutatott Veronikára. - Igaz, szívem, hogy a tied?

Veronika, sírva az örömtől, köszönte!

Hazavitték, Veronika és apukája boldogan nézték a babát. Mikor sötét lett, boldogan mutatta a csillagnak a babát.

Másnap apa szomorúan mondta kislányának: - Veronika, édes szívem, idén nem lesz karácsonyi ajándékom, mert az eladónőnek kifizettem a babát és bizony sok pénzbe került.

- Nem baj, apa, de a baba a miénk lett, szebb ajándékot nem kaphattam volna.

A pici lány a babával aludt, kelt és vele együtt mesélt a csillagnak.

Eljött karácsony napja. Mindenki ünnepelt, Veronikának nagyon hiányzott az anyukája, apának is hiányzott szerető felesége. Hiába volt fiatal ember, gyerekkoruk óta szerették egymást és oly rettenetesen hiányzott, hogy évek óta nem volt mellette. Mióta eszébe jutott, szerette kedves párját. Egy vigasza volt, a kislánya, mert mikor ránézett, mintha csak őt látta volna. A szeme, a haja, mint édesanyjáié, olyan volt. Most meg itt a karácsony és semmit nem tud adni neki.

Karácsony a csodák napja. Mikor lefeküdtek aludni, Veronika arról álmodott, az édesanyjával játszik. Apa meg arról, hogy szerető feleségével és kislányával van együtt és énekelnek a karácsonyfa alatt. Karácsonykor nem lehet, hogy ennyi szomorúság legyen!

Történjen hát csoda, legyen! Reggelre a próbababa megelevenedett és lett belőle anyuka! A sok szomorúságon a szív meglágyul és így a teremő visszaküldte az életbe. Karácsony, karácsony, csodák ideje!!

Hajnalka és a túskehegy

Hegy lábánál kicsiny falu, kevés a lakója. A föld homokos, kevés élelmet ad az ott lakóknak. Mindennapi kenyerükért nagyon meg kell dolgozniuk. Egyedül a hegy van tele növényvel, szűrös bokrokkal, benőtt tüsketengerrel. Fa nem is nő arra, csak tüskés bokrok garmada.

Egy fiatal pár lakott a falucskában kis, nyolc éves kislányukkal. Szegényesen, de boldogan. Iparkodtak mindent megadni lánykájuknak, amit csak lehet. Egyszer viszont anyuka megbetegedett, hívatta a párja az orvost, az jött is. Messziről sietett.

- Na szóval, kezdjük - mondta az orvos. - Ide rohantam, hét végén az ugyebár ennyi lesz, plusz a vizsgálat, nem számolok fel sokat, az meg akkor ennyi. Na meg, hogy legyen kedvem vizsgálni, előtte egy kis jófajta borocska. Na szóval, a pénzt előre kérem, ugyi. - Mondott egy hatalmas összeget.

Apa számolgatta a kis pénzét, de az fialni nem akart, így hát kevés is maradt.

- Nekem nincs annyim - mondta elkeseredetten.

- Na jó, mert hát ide jöttem, ennyi elég lesz a kijövelelemért. Aztán most már áldja az ég, ajánlom magam! - Sarkon fordult és elviharzott, ahogy jött, úgy ment is a pénzzel együtt.

Apa halkán sírdogálni kezdett, oda a kis pénze és még segítség sem lett.

Anyuka másnapra meghalt. A sors tovább bántotta a kis lánykát, apja is lecsukta szemét pár nap elteltével. A csepp lányka, Hajnalka árva lett. A falu szegény volt, senkinek nem hiányzott még egy éhes kis szája. Hajnalka koldult, legyen egy kis ennivaló éhes kis hasába. Viszont az emberek elzavarták.

- Kell az nekünk is, inkább a saját gyermekem etetem! Na takarodj innen, te mihaszna, senki lánya!

A gyerekek viszont megsajnálták. Mikor enni kaptak, dugtak egy kis ezt-azt a ruhájukba és odaadták Hajnalkának.

- Nézd csak, hoztam neked almát. Én meg elhoztam a fele kenyerem. Jaj én most nem tudtam hozni semmit, anyám nagyon figyelt!

Hajnalka sírva nevetett, mégis lesz valami a kis hasában. Ölelte, puszilta kis barátait. Ők meg szorgosan dugdosták a kis ennivalót.

Pár nap múlva a szülők rájöttek a turpisságra és egyre jobban figyeltek. Ha valakit rajta kaptak, megbüntették. Volt szidás és verés! Hajnalka egyre kevesebb ételhez jutott. Kis barátai azért mindezek ellenére csak juttattak neki némi kevés falatot.

A szülők megelégtették, gyűlést hívtak össze.

- Tarthatatlan állapot, mégis mi legyen? A gyerekek nem fogadnak szót, etetik a mihasznát! Mi legyen? - Az egyik szülő felháborodottan mondta: Na mégis mi, kergessük el! Az ám, fel a túskehegyre, pusztuljon a mihaszna, ellenünk uszítja a saját gyerekeinket!

Másnap botokkal, kővel hajigálva kergették a szűrös tüskésbe szegény kislányt. Menekült szegény, könnye hullt, mint a zápor, szaladt a kis életéért, hogy mentse. Tépte, szakította kis rongyos ruháját a tüskék hada. Viszont, mikor a dühös szemek már nem látták, a bokrok szétnyíltak előtte, bántani nem akarták. Vezették szépen egy mélységesen mély üreghez. A sötét mély messziről nem látszott, csak a fák teteje látszott, az is csak közélről, egy kis csapás vezetett lefele. Hajnalka kíváncsian, csodálkozva elkezdett lefele menni. Madarak énekeltek, pillangók szálltak körülötte. Megcsodálták, még soha nem láttak embert. A nap sugarai vígan sütöttek be a fák lombja között. Hajnalka tátott szájjal lépkedett kis meztelen talpával. Lepihent egy odvas fa kidőlt derekán. Egyszer csak mintha motoszkálást hallott volna, odanézett. Egy kis emberke nézett rá, ijedt szemmel.

- Te ki vagy? Bántasz, vagy nem? - kérdezte a kis ember.
- Én is pont ez akartam kérdezni tőled - mondta Hajnalka.
- Nem bántok senkit sem - volt a válasz.
- Én sem.

A kis emberke megmutatta a birodalmukat. Volt ott minden, gyümölcsfák, zöldellő bokrok finom terméssel. Édenkert vízeséssel, csobogó patakok. Hajnalkának nagyon tetszett minden, a kis emberkével is jól kijön, befogadták maguk közé.

Sütött, főzött, mindenben segített, amiben csak tudott. A kis emberek meg tanították, hogyan kell a természettel együtt élni. Legyen szép termés, zöldség és gyümölcs, hogy kell gazdálkodni a vízzel, soha el ne fogyjon. Kis édenkertet kialakítani, ahol minden és mindenki hasznos. Lent a szakadék mélyén hatalmas föld volt, amiről senki nem tudott, csak a kis emberkék. A túskehegynek ez volt a csodás titka, amit mélyen őriztek a szűrös bokrok.

A faluban viszont odalett a termés, az aszály sújtotta őket. Nem volt mit enni. Most mi is legyen? Összegyűlt a tanács. Súlyos megoldást találtak ki, pár gyermeket el kell kergetni, hogy azt a kevés ételt valahogy be tudják osztani. Kinek a gyereke legyen? Sírva ragaszkodott gyerekeihez mindenki, de nincs mit tenni! Sorsot húztak, kinek a gyereke legyen az első, akit elzavarnak, fel a tuskés hegyre. Meglett az eredmény, egy fiú volt az, sírva vett búcsút szüleitől. Zavarni nem kellett, a sorsába belenyugodott és ment fel a hegyre. Bánatosan lépkedett ócska, lyukas cipőjében. A tuskék nem bántották, inkább csak vezették, rátalált ő is a csodás világra.

Őt is szívesen látták és tanították a kis emberkék. Sajnos idővel még több gyermek követte, de mind a kis földi paradicsomban talált menedéket. Most Hajnalka látta el őket élelemmel, úgy, mintők, mikor még az ő hasa korgott, nem felejtette el a sok segítséget. Mikor az ínséges időnek vége lett, a gyerekek egészségesen, erősen hazatértek.

A szülők boldogan szorították magukhoz elveszettnek hitt gyermekeiket. A túskehegyet és titkát nemcsak a tuskék védték, hanem a felejtés varázsa is. A gyerekek miután hazatértek nem tudták megmondani, hol és merre voltak. Álmukban viszont előjött az emlék, merre jártak egy szép mesés világban, hol Hajnalka volt, ki őket vendégül látta. Az éhínség soha nem jött vissza, mert mit ott tanultak, megmaradt, így lett a kis faluból szép és gazdag. Mikor a gyerekek felnőttek, jó szülőkké váltak, saját és árván maradt gyermekeknek egyaránt. Náluk a gyermekek otthonra találtak. Házukból vidám kacagás hangja messze száll. Hajnalkából lett a túskehegy királynője. Bölcsen és okosan vezeti a kis emberek közösségét. Ő lett az édenkert királykisasszonya.

Zöld ujjú

Néha nagyon-nagyon ritkán, de születik ilyen gyermek, szeretik, tisztelik őt az emberek. Kis faluban, ahol valamikor rég a szépszüleim laktak, élt egy házaspár. Nagyon szerettek volna gyermeket, de valahogy csak nem lett. Pedig még gólyát is szerzett apám uram az udvarba.

A nádasban talált egy sebes lábú, a szárnya is csapzott gólyát, tán a róka tépte meg. Na, de neki jó lesz, csak hozzon már a házhoz gyereket. Apám uram fogta is neki a békát, el ne menjen. Nevették is a falusiak ahogy látták, hogy ugrik a béka után, hogy vetődik rája, bele a sárba és nyakig koszos lett a ruhája! Nehogy éhen maradjon ez a becses és nemzetes madár! Egy cöveket verettek a földbe, a cövekhez meg zsinórt kötöttek, a másik felét meg a gólya lábához.

- Na hát, most már aztán csipegess! Aztán hozd nekünk azt a gyereket!

Várták a csodát. Egy szép nap meg is lett a nagy öröm! Az asszony leánykát szült!

- Nahát, nem meg mondtam, a gólya csodát tett! - kiáltotta apjuk.

Ivott is baba egészségére, na meg a gólyaéra, na meg az asszonyéra is, meg hát tejfakasztót is, hogy sok teje legyen. Annyit ivott, hogy már azt hitte, ikrei lettek, mert ő bizony két gyermeket lát, nem egyet.

Másnap fejfájósan kereste: az egyik itt van, de az a másik hová lett?

- Egy volt az, uram, csak kendnek a sok löre keresztbe állította a szemét - mondta a felesége.

- Na jó van, egy is jó lesz - pödörte bajszát apám uram.

A kicsi lány szépen cseperedett. Szőke loknis a haja és tengerkék a szeme. Tiszta anyukája, pont olyan, ezért is lett anyja után Veronika a neve. Idő múlásával viszont észrevették, mintha nem hallana a lányka.

- Látod, apjuk, kellett neked beteg gólya, a gyerek is beteg! - Repült a kotla férjüram fejéhez nyomban!

- Na nem baj, legalább nem lesz olyan szószáj, mint te asszony! Lássuk be, ez egy fehérnépnél nem nagy gond.

A kislány ahogy növegetett, rosszul esett neki, a többi gyerek nem akart vele játszani. Nem hallotta, ha szóltak neki. Így a kislány a növények felé fordult. Ápolgatta, nevelgette őket. A kert tele lett szép virággal, zöldséggel, illatos gyümölcscsel. Egy szép nap a füle megtelt beszéddel és érteni kezdte, hogy a növények mit is beszélnek.

- Sebes a száram, Veronika, segíts kérlek! Szomjas vagyok, kérlek, locsolj meg.

Mikor nem volt semmi bajuk a növények, énekeltek neki.

Egy nap nagymamájához ment. Egy kis cserépben kóró sírdogált. Nagymama ki akarta dobni, ez már csak szemét, nem virág!

Veronika kérlelte, adja neki inkább.

- Itt van tessék, vidd! Másnak viszont el ne mondd, hogy tőlem kaptad. Mit mondanak akkor az emberek, szemetet adok az unokámnak?

Veronika hazavitte, ápolta, locsolta, gondozta. A virág ott állt az ablakban.

Kérlelte az anyja: - Édes lányom, mikor misére szól a templom harangja, itt járnak el az emberek és mit látnak? Mindenkinek szép virággal van tele a párkánya, nekünk meg ez a kóró!

Apja nem foglalkozott vele. Lényeg, legyen enivaló az asztalon, na meg egy kis borocska. Virág amúgy sem volt a házban, mert apjuknak volt olyan bűdös a lába, hogy az egerek sírva menekültek, hanyatt-homlok. Neki fel sem tűnt a kóró. Igaz, mikor hazatért, nagyon fáradt volt. Szerintem azt sem vette volna észre, ha felesége kopasz lett volna.

A gondos ápolásnak köszönhetően a virág először leveleket, majd csodás virágokat hozott. Illata meg bejárta a környéket. Észrevették az arra járók és hamar híre ment. Az illatra még Veronika apja is felfigyelt, de még a szája is tátva maradt, mikor a csodás virágot meglátta.

- Mondjátok, ez a szépség a miénk?

- Persze, már hetek óta az ablakban van.

- Nem vettem észre? - Nahát.

A virág híre nagymamához is eljutott, és ment virágot nézni. Csodálta is nagyon. Kérdezgetett:

- Honnan van?

- Tőled, nagymama - mondta Veronika.

- Nem létezik, nekem ilyen szép virágom nem volt soha!

- Ki akartad dobni, de addig kérleltelek, nekem adtad.

- Én ilyen szépséget ki nem dobtam volna!

- De bizony! Emlékszel a kóróra? Bizony ez az!

Nagymama nem győzött csodálkozni.

Persze, a dolognak hamar híre ment. Zöld ujjú a lányka, ahová nyúl, virít minden! Hordták hozzá a virágokat és kérlelték, gyógyítsa meg. Segített szívesen és a virágok énekeltek. Hívták mindenfele, így aztán igen bő termés lett a faluban. Veronika szívesen segített! Lám, mi lett a siket lánykából, zöld ujjú biza! Mert ne feledd, ha teremő egy ajtót becsuk, egy másikat még nagyobbra tár ki, így találtam rátok én is, itt ni!

Morcos és a kutyája

Kis falunk végén van egy pici házikó. Benne lakik a Morcos, kissé fura öregasszony.

Nagy vágya neki rég, a kapura tábla kerüljön „Tiszta udvar, rendes ház” feliratú. Hogy megszerezze eme rangos címet, érte mindent meg is tesz. Fejébe vette makacsul, bizony az ő portája lesz a faluban a leges-legszebb. A kertet felásta, trágyázta, gyomlálta. Kutyája, egy jól megtermett kuvasz segített neki. Láttá, hogy a gazdája ás, hát ő is segített neki, kaparta a földet. Miért kell ezt csinálni, nem tudta, de nagyon segíteni akart. Láttá ezt a Morcos és haját tépte.

- Tönkreteszi az ágyást, kikaparja! - Kergette a kutyát, nagy mérgesen. Szegény, azt hitte, játszanak.
- Hurrá, játszik velem a gazdi! - Farkát csóválta és vígan csaholt. - Jó játék - gondolta -, én ások, aztán fogócskázunk. - Készítette a gödröket sorban.

Na, Morcosnak sem kellett több. Elővette pénztárcáját, számolt. - Nem sok pénzem van, de egy kis kennelre futja. - Hívatta is a mestert: - Ennyi pénzem van, készítsen kennelt.

Vakarta a fejét a mester. - Ennek a kutyának nagy kell, asszonyom, nincs elég pénze.

- Nem baj, a lényeg, hogy magas legyen, ne tudjon kijönni.

- Nahát nem galamb ez, hanem kutya! Inkább legyen széles, nagy - vakarta a fejét a mester. - Vajon ezt az asszonyt mi lelte? - gondolta.

- Én fizetek, legyen úgy, ahogy akarom - ripakodott.

- Hát legyen, én megcsinálom - mondta a mester.

Elkészült a kennel, jó magas lett, de a kutyusnak pici. Megfordulni csak úgy tudott, hogy az oldala súrolta a vasat. Lefeküdni is csak nehezen ment neki, összehúzta magát a kis házban. Szegény egész nap vonyított, sírdogált. Jött valaki, ugatott. Azért őrizte a házat, ahogy bírta, tudta, mi a dolga. Sokat nem tehetett, csak ugatott.

Viszont Morcos munkalázban égett, na most lesz csodás a portája. Ültette a virágokat, locsolta, kapirgálta, védte őket mindentől. Nem mondom, szép volt a virágoskertje. A virágok, mint egy kis parkban, nyíltak, illatoztak. Ha gaz nőtt, ugrott rája, mint a kapus a labdára, nehogy bemenjen a kertjébe. Egész nap a virágok közt sétált, leste, baj ne érje őket. A szomszédok csodálták, ez biztos siker! - Nem hallja kutyája keserves ugatását?

Szegény gazda asszonyától nem kapott simogatást, csak akkor, mikor vitte az etető tálkáját és véletlenül hozzáért.

- Megkap ez mindent, ételt, italt, minden nap rendbe rakom a kennelt. Kuss legyen, bűdös dög, elhallgass! Üttetlek agyon! - ripakodott Morci.

A szomszédokkal is összeveszett.

- Minek neked kutya? Nem jobb lenne egy kapucsengő? A kutyát ajándékozd el, nem élet ez így neki - mondták neki a szomszédok.

- A kutya az enyim, nem adom! - mondta felháborodtan. - Különben is, ne szólj semmit, tudok, amit tudok! A kertedből a vakondot mind átküldted hozzám, hogy túrják ki a virágaimat. A másik szomszéd a csigáit küldte át, este mind átdobálta hozzám, hogy kárt tegyenek a szépséges virágaimban! - morgott Morci.

Fogott rá a szomszédokra mindent, hogy onnét jön a tarack és mászik be hozzá! Mert direkt uszítják őrá! A madarak meg csak azért repülnek az udvarába, hogy a gaz magját hordják, neki meg legyen munkája. Még mit tesznek, a virágok levelét lecsipkedik! Persze, azt is tudta, honnét is jönnek, két utcával lejjebből, nahát onnét jönnek a galambok, úgy biza. A mellette levő szomszéd két centiméterrel megrövidítette, mert annyival feléje rakta a kerítését! Viszont ő béketűrő és nem jelenti fel, pedig most két centivel kisebb a kertje! Pedig oda mennyi mindent lehetne ültetni, felháborító, gáztett! Úgyhogy ne szóljon senki, ha az ő kutyája vonyít! Mert ő bizony tud, amit tud és ha kinyitná a száját, hej, lenne a szomszédoknak belőle baj! A galambok meg a tarack meg az átdobált csiga!

Történt viszont, hogy a biciklijét túl közel rakta a kapuhoz. Elvégre falu, itt mindenki vasparipával jár, mert a busz ritkán jár erre. Itt nem úgy van, mint a nagyvárosokban: lekésem a buszt, se baj, tíz perc múlva jön másik. Órák múlva, úgy egy vagy három óra múlva jön csak másik. Így marad a bicikli, vagy a lábbusz, vagyis gyalog. Egy gyalogos észrevette a biciklit és már sötét volt, hát szemet vetett rája. Vasszamárral mégis csak gyorsabb. Bemászott a kapun és szépen kirakta magának. Ugatott a kutya, de tenni semmit nem tehetett, a kennel zárva volt. A szomszédok már megszokták, hogy ugat, nem törődtek vele. Így a biciklinek bizony lába kelt. Mikor ezt a Morcos meglátta, dúlt-fúlt haragjában! - Na most kapsz, te kutya, nem ijesztetted el a tolvajt! - Fogott egy hosszú vascsövet, ezzel majd jól megidomítja! Igen ám, de a kennel pici volt, a cső meg hosszú, beakadt a rácsba. A kutya kisurrant, ő meg annyira küzdött a csővel, észre sem vette, de a kennelt magára zárta. - Hoppá! A kutyus kint, ő meg bent. Hej, élvezte szegény jószág a szabadságot, ugrált, futott! Ahogy szaladt, a szél belekapott a bundájába, simogatta. Szaladt a virágok közt, belehempergett.

- Nem szabad, ne tedd! - ordított Morci és közben a haját tépte. - Oda a virágoskertem!

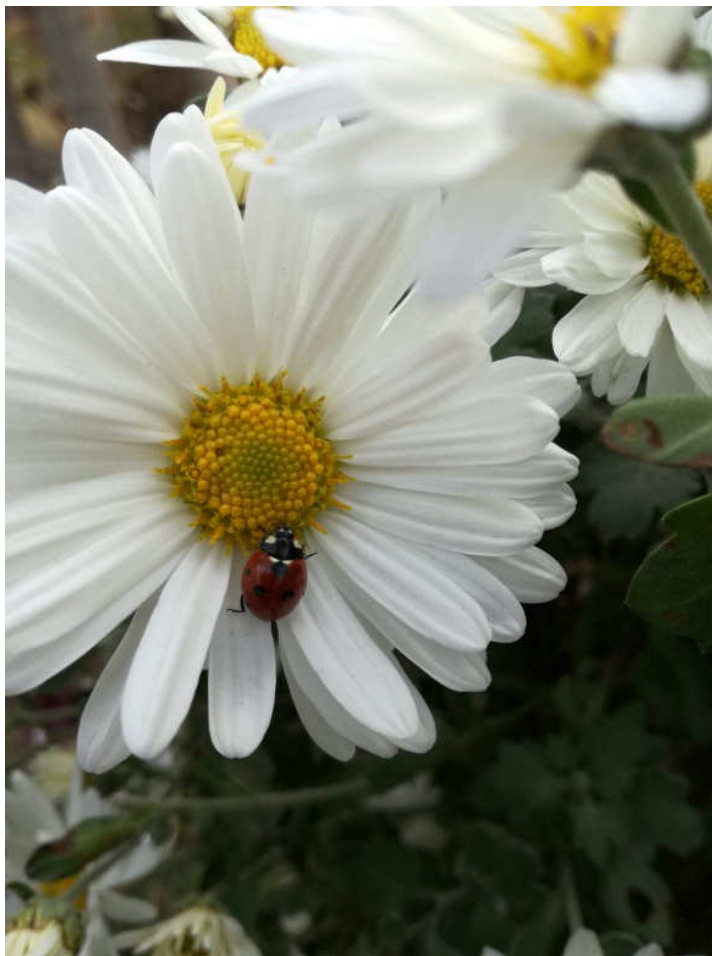
Viszont a kutyust a virág mitsem érdekelt, szabad volt végre! Ugatva nevetett! Vele ugattak, nevettek a környék kutyái! Végre nem azt hallották, hogy vonyít. A szomszédok nem tudták, Morci a kennelbe szorult, csak azt hallották, kiabál, de azt már megszokták. Üvöltözött ő a csigával, a galambbal, mindennel. A napot, sőt még az estét is a kennelben töltötte. Nem tudott lefeküdni, csak mint a kutyája, járt fel-le, nézte, hogy is tudna szabadulni.

Ígért a kutyájának mindent, csak valahogy nyissa már ki, hogy szabadulhasson. A kutyája megszánta, mert nagyobb szíve volt, mint gazda asszonyának. Mancsával a zárat addig piszkálta, míg ki nem nyílt. Morci szavatartó volt, a kutyáját vissza nem zárta. Jó volt neki a lecke, hogy be lett oda zárva. A virágoskertet védeni már nem kellett, mert nem volt mit. Kutyával kibékült és együtt játszanak, kacagnak. Szomszédokkal is jól kijön, már nem gyanúsít senkit, hogy átküldi a vakondot, a csigát.

Morciból kedves szomszéd lett. A bicikliért, hogy valaki bemásson és ellopja, nadrágja bánná a tolvajnak! Nevetnek már a kutyák, nem sírnak, vonyítanak, mint rég, mikor rabtársuk keserves hangját hallották! Nem is ismernek rá, kik régen ismerték Morcit, nagyon megváltozott. A kutyusa bent van a lakásban, félti-óvja gazdáját. Morci mondja: hej, milyen vak is voltam, csak a rosszat vettem észre, csak azt láttam. Rájött, nem is rosszak az emberek, mert a picinyke faluban segítenek. Ismer ott mindenki minden embert, tudják, kinek mi a baja és segítenek, ha kell. Vallják: máma neked, holnap nekem, szól a mondás, nem tudhatjuk, segítségre mikor szorulunk. Morciból meg lett jószívű Kutyás néni, mert a gyerekek így kezdték el hívni és rajta is ragadt. Látod, a kutyáját nem állod meg mosoly nélkül, az egész kutya mosolyog, majdhogy nem nevet, kacag! Rossz sorsát feledte, mert a kutyák már csak ilyenek, nem haragszanak, bármit teszel, megbocsájtanak! Mert nekik mindenük a gazdi! Lehetsz gazdag, szegény, csúnya vagy szép, a lényeg: szeresd kutyád, hogy hű társad legyen, míg csak élsz!

Pötty

Nagy erdő közepén, hol sűrű az erdő, annak is a legmélyén áll egy hatalmas vén fa. Annak az odvában egy titkos ajtó, hogy ne látszódjon, bokor és futó növény sűrűje takarja. Aki oda belép, csodás világba téved.

Hatalmas gombák nőnek. A kalapjuk piros és rajta fehér nagy pöttyök. Tetejükön kémény, a gomba tőkéjén ablak és ajtó. Körülöttük virágok és persze azok is nagyok. Itt élnek a katicabogarak.

A gomba házacska közepén van egy hatalmas nagy gomba, az a palota, itt él a királyi katica házaspár és három csodaszép lányuk.

Az egyik szegényes kis gomba házban élt Pötty, a katica fiú, szüleivel. Azért Pötty a neve, mert a többi katicától eltérve neki csak egy pöttye van, nem hét. Gúnyolták is ezért. Szülei azzal biztatták, ha nagyobb lesz, a többi is előkerül majd. Nem így történt, a pöttyök száma nem szaporodott. Szülei elvitték a festő katicához, rajzoljon pöttyöt a páncéljára. Rajzolt is igen szépet, de meg is kérte az árát rendesen. Szinte minden csodás virágszirmuk ráment a fizetségre. Szép lett a fiúcska, nem mondom. Viszont szinte semmit nem csinálhatott, le ne kopjon a drága pötty.

- Na ebből elég! - háborodott fel Pötty. - Vesszenek a pöttyök, de nekem a szüleimet segíteni kell, pötty ide vagy oda!

Így a drága pöttyök sokáig ki nem tartottak, lekoptak. Na de Pötty ezt nem bánta, így volt igazi a külseje, nem volt tele pöttyel.

Egyszer, ahogy a virágerdőben sétált, szüleinek új virágfüggönyt nézve, találkozott egy szépséges katicabogár lánnyal. Megkérte, segítsen neki, mert ő bizony fiú és nem igazán ért az ilyenhez. - Melyik virágszirmot is vigye haza? Neki mindegyik szép és mutatós, segítsen választani.

- Nézd csak, szerintem az a legszebb, én azt választanám - mutatott egy szép fehér cirmos virágra. - Az bizony szépen mutatna az ablakon.

- Szia, egyébként Pötty vagyok - mutatkozott be a fiú utólag.

- Én meg Katika.

Ketten levették a virágról a szirmokat, na ez pont jó lesz. - Te is viszel haza? - kérdezte Pötty. - Szívesen segítenék hazavinni.

- Nem, nálunk nemrég lett cserélve. Azért kedves tőled.

Megbeszélték, máskor is találkoznak, mert bizony nagyon tetszettek egymásnak. Pötty, mikor hazatért a szirmokkal, édesanyja csodálkozott, ennyire szép szirmokat hozott haza a fia, soha ilyen mutatósat nem hozott. Pötty elmesélte, hogy találkozott Katicával, egy csodásan szép kislánnyal. Anyukája aggódott: - Tudod, fiam, neked csak egy pöttyöd van, nem olyan vagy, mint a többi katica és ez később gond lehet. - Tudta jó, emiatt fiát mindig kigúnyolták, kinevették a többiek. Kisfia is nehezen fogadta el, hogy ő már csak ilyen. Hiába ügyes, okos, azoknak a pöttyöknek bizony híja van. Sokra így nem viheti. Pedig az esze meg lenne hozzá. Na, de beszélgetnek csak a kislánnyal, ebből baj nem lehet. A házasságokat úgyis a nagy gomba kastélyban a királyi pár engedélyezi.

A két kis fiatal katicabogárka újra találkozott, ahogy sétálgattak, hirtelen eleredt az eső. Gyorsan menedéket kerestek, találtak is. Egy harangvirág alá bújtak és az betakarta őket, mint egy hatalmas ernyő.

Pötty ekkor észre vett valamit, a kislánynak a pöttyei elkezdtek lefelé folyni.

- Jaj, a pöttyeid! Leáztak - figyelmeztette Pötty a kislányt.

A kis lányka sírva fakadt: - Jaj, jaj, most mi lesz velem, többé nem mehetek haza!

- Miért nem?

- A király legkisebb lánya vagyok, senki, csak az anyukám tudja, csak egy pöttyöm van. Minden reggel édesanyám pöttyöket fest a hátamra, senki rá ne jöjjön a titokra. Leáztak, haza nem mehetek és így lehet, már neked sem tetszem.

Pötty nevetett: Dehogyan nem! Olyan vagy, mint én, szépségem, így még szebb is vagy nekem. Haza nem mehetsz, gyere hozzánk, szüleim szívesen látnak, hidd el. Nem vagyunk gazdagok, mint te, de szívesen látunk.

Hazamentek Pöttyhöz, a szülei nagyon örültek neki. Főleg, mikor meglátták, hogy Katikának csak egy pöttye van. Felkiáltottak: - Nahát, fiatalok, titeket az ég is egymásnak teremtet! - Pötty nem merte elárulni, hogy Katika a király lánya, csak azt mondta: szegénynek nincs otthona. Szülei kedvesek voltak hozzá és sok mindent tanult tőlük, mert hát a várban egy királylány nem süt, főz, nem takarít. Csodálta is nagyon, mennyi mindent nem tud. Egy úri lányka ilyenben nem volt járatos. Ő illemt meg gyógyítást tanult, hogy kell szépen táncolni meg beszélni, virágot nevelni.

Tanították egymást szépen, ki mit tudott. A gomba házacska körül lett sok szép virág, olyan, amilyen eddig csak a királynak volt.

A királyi gomba palotában a bánat lett az úr, a legkisebb lányka eltűnt. Aki őt megtalálja, jutalmat kap, nagyot! Mentek a szebbnél szebb lányok, hogy ők az elveszett király lánya és mutogatták tökéletes pöttyeiket, bizonyítván, hogy ők az elveszett királylány. Olyan pöttye, mint a királylány-nak volt, viszont nem volt egyiknek sem. A királylány, az igazi viszont nem jelentkezett.

Neki a szegényes élet igencsak tetszett, nem kell minden nap pöttyöket festetni a hátára, kényszerűen mosolyogni a bálban, mereven, kimérten lépegetni.

Egyszer, mikor a királyné a gazdag hintójával haladt, amit hat szép táltos hernyó húzott és lágy szőriükön megcsillant a fény, észrevette a szép virágokat és arra gondolt, a királyi kertben is pont ilyen volt, a lánya de szerette és gondozta őket. Mióta nem ápolja, nem is szépek. Mintha nem ugyanazok a virágok lennének. Visszafelé az úton megint arra ment.

Nem, ez nem lehet. Mintha a lánya virágait látná, olyan szépek és pont ugyanazok a fajták. Pontosan úgy elhelyezve. Megálljt parancsolt a kocsisnak.

- Kik laknak itt?

Bekopogott, a szomszédok mondták, hogy nincs otthon senki, mindenki odavan. A szép lányka is, aki nem rég jött, az is a piacon van. Azt is megtudta, hogy a lánykát úgy hívják: Katika és remekül főz. A név jó, de biztos, hogy nem az ő lánya. Katika nem járt piacra, főzni azt sem tudta mi is az. Viszont mikor megint arra járt, a virágokon megakadt a szeme, biztos nem az ő lánya, de azért megnézi magának. A kocsisnak szólt, álljon meg. Kopogott, és ki nyitott neki ajtót? Elveszett kislánya. Egy szót sem szóltak, csak egymás nyakába borultak. A lányért, Pöttyért és egész családjáért hintót küldetett. Nem volt érdekes a pöttyök száma többé, nagy lakodalmat csaptak. Attól kezdve Pötty és Katika uralkodott.

Nemsokára viszont híre ment, hogy a kis katica birodalmat támadás fenyegeti. A szarvasbogarak igencsak gombát akarnak enni. Igen fenik már a csápjukat a finom gomba házakra.

- Jaj, mi lesz a kis békés katica birodalommal! - sóhajtoztak a kis katicák.

Volt köztük egy nagyon bátor kis katicabogárka. A kis Bátor gyakran kirepült az emberek birodalmába. Most is volt egy jó ötlete.

- Mi lenne, ha elmennének az emberekhez? Úgy hallottam, van egy vár - kezdte a meséjét. Bátor lakói védték a hatalmas túlerő ellen. Pedig az ellenség sok volt, ők meg kevesen, mégis sikerült nekik, talán tanulhatnánk tőlük valamit?

A kis katicáknak tetszett az ötlet. Talán segítséget kapnak.

A kis Bátor kirepült, be a várba és elbújt. A tárlatvezető a kazamatákról mesélt és hogy harcoltak régen az emberek. Bátor nagyon figyelt.

Hazarepült és mindent elmesélt. A katicák kis tanácsa összeült megvitatni, mi is legyen. Ekkor Bátor nagy ötlettel állt elő.

- Hívjuk vakond bácsit! Ő segíthet nekünk.

Nézték kíváncsian. - De hát hogy?

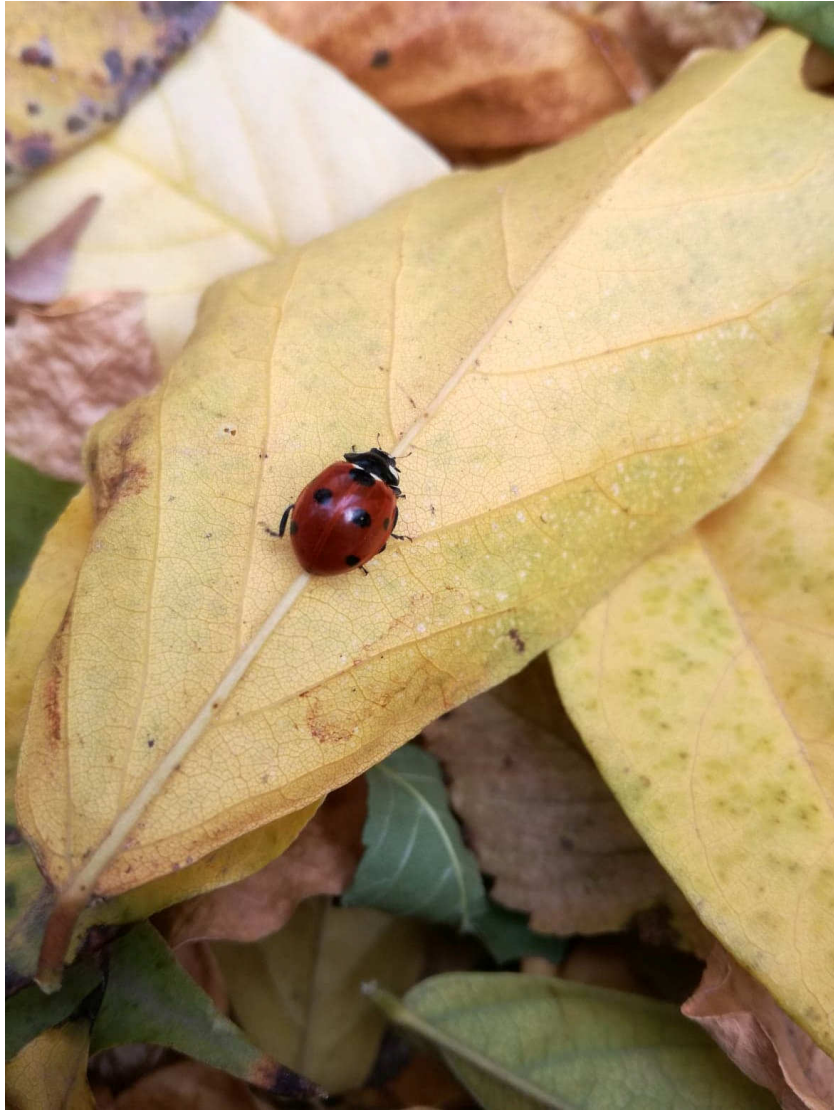
- Alagutat ás. Nem is akármilyet, olyat, ami a katicákat elbírja, de a szarvasbogár alatt beomlik. - Szaladtak is vakond bácsihoz.

- Persze, segíték szívesen.

Már ásott is szaporán körben, a katicák birodalma alatt. A kis katicák is ásót, csákányt ragadtak. Mindenki ásott, kicsi és nagy. Éppen kész lettek mikor hallották, hogy dübörög a föld. Jött a szarvasbogarak hatalmas hada. Menekültek be a várba. Nem tudták, tervük bejön-e vagy sem. Félve húzódtak össze. A kicsik sírva remegtek. Érezték, ahogy dübörög a talaj az ellen lába alatt. Aztán jajgatást hallottak. A föld beszakadt a szarvasbogarak alatt. Próbáltak kimászni, de nem sikerült. Támadni már nem akartak, csak kimászni. Persze nem ment nekik. Jajongtak és jajveszéltek.

A kis katicák nem voltak gonoszak, segítettek nekik. Pallót engedtek a mélységbe, hogy fel tudjanak mászni. Néhány öreg gomba házat, amit már úgyis le akartak bontani, odaadtak megenni. A szarvasbogarak vittek is belőle. Megköszönték a segítséget és hazamentek. Így lettek örök barátok.

A kis róka és a vadász

Erdő szélén nagy faház áll. Régen gyermekzsivajtól volt hangos az udvar, ma már virágok ékesítik. A gyerekek felnőttek és a fészekből kirepültek, most már csak a vadász és a felesége laknak ott.

A virággal teli udvar a feleség, Éva néni keze nyomán szépül. A sok-sok virág mint pompás kis virágszőnyeg fonja körbe a házat. Gyümölcsfák laknak még itt, alma, körte, cseresznye, mi szájnak ingere. A fákat Gyuri, a vadász gondozza. Öreg kutyájával még bejárja az erdő vadregényét. Ismeri az erdő összes fáját és virágát.

Egyszer csapdákat vett észre útja során.

- Orvvadászok! A medve szabná át a pofátlan fajtájuk! - mérgelődött.

Felvette a csapdát és a zsákjába rakta.

- Na így nem okoz bajt, megy a többi közé.

Hazaérve Éva néni már nagyon várta.

- Jaj, jaj, az öreg kutyánk lefialt! Nem megmondtam, öreg ez már. Most meg tessék, a kiskutyáknak valami bajuk volt, egy sem maradt. Én elhiszem, hogy utódot szeretne, hogy neveljen, hogy jó vadászkutya legyen, de ez a kutya öreg már ehhez.

Gyuri bácsi oda ment Buksihoz, megsimogatta a fejét.

- Jól van na, öreglány, majd legközelebb, lesznek olyan kölykeid, hogy na.

Buksi bánatos, szomorú képpel nézett gazdájára. Fájt neki nagyon, hogy kölykei elvesztek.

Teltek a napok, Buksi nem akart enni, csak szomorúan nyüszögött.

- Mit tegyünk, mit tegyünk! Még a végén őt is elveszítjük - aggódtak érte.

Éva néni már a legjobb, a legfinomabb falatokat adta az asztalról.

- Egyél már, szentem, egyél - biztatta.

- Na hát nézzenek oda! A legjobb falatot a kutya kapja! Engem meg kutyába sem veszel? Asszony, hát hogy is van ez?

- Látod, nem eszik, még elpusztul nekem.

- Jól van na, csak etesd, csak morogtam egy kicsit.

Buksi bánatos szemmel nézett. Élni sem volt nagyon kedve.

- Figyelj csak, mi lenne ha magaddal vinnéd az erdőbe? Talán visszajönne a kedve, elvégre is vadászkutya - javasolta Éva néni.

- Jó, jó, de hát nem evett, nincs ereje, hogy fog menni?

- Vidd magaddal a nagy hátizsákot, nem megy, majd viszed.

Buksira került a nyakörv, a póráz.

- Na gyere, öreg barátom, megyünk, megnézzük az erdőt.

Buksinak semmi kedve nem volt menni.

- Na, hát gyere már, no - szólt a biztatás.

Buksi viszont csak nyüszögött nagy bánatosan. Semmi kedve nem volt menni.

- Jól van na, hát ha nem jössz, viszlek - mondta Gyuri bácsi.

Begyömöszölte a kutyáját a hátizsákba és vitte. Ki a házból, be az erdőbe. A fák az éjig nőnek, a madarak csicseregtek. A bokorban kis nyuszi bújt. Buksi először csak figyelt. Majd egyre jobban érezte a vágyat, hogy érintse a mancsával a földet, szaglássza a friss fű illatát. Elkezdett mozogni a hátizsákban.

Gazdája kivette, érezte, ahogy a friss levegő átjárja bundáját, orra a zöldellő füvet szaglászta. Lépegetett gazdája mellett.

- Na Buksi, ugye jó, hogy elhoztalak! - nevetett Gyuri bácsi a bajsát megpödörve. - Igaza volt az asszonynak, ez kell neked. Ne otthon búsulj, sírdogálj, vár az élet. Öreg barátom, igaz, nem is vagy te olyan öreg.

Útközben csapdákat találtak, együtt szidták az orvvadászokat. Gyuri bácsi a csapdákat tönkretette a jó erős bicskájával.

- Ó, hogy állna a görcs a lábada, de hogy ne unjad, fél éjszaka az egyikbe, aztán a másikba! - mondta Gyuri bácsi a jókívánságát az orvvadásznak. Buksi kutyanyelven adta ki rosszallását.

Ahogy így sétáltak, az egyik bokor alól nyüzögés hallatszott.

Buksika meghallotta és húzta arra gazdáját.

- Ej már, no, miért akarsz arra menni? Ne húzz már annyira!

Mikor meglátta őket a kis róka nagyon megijedt és nyüszített. Buksi odament, nyalogatta a kis ijedt jószágot, nyugtatgatta, az nagy barna ijedt szemekkel nézett. Már napok óta a csapdában volt, ereje elfogyott, már a halál leselkedett rája.

Gyuri bácsi odalépett.

- Ej, ej, kis barátom, te aztán bajban vagy!

A kis róka megmorogta, de védekezni ereje már nem volt. Gyuri bácsi fogta a kis lábát és kiszabadította a fogságból.

- Na, most mi legyen veled? Itt hagylak, elpusztulsz! Kicsi vagy és gyenge. - Berakta hát a hátizsákjába. Útközben a kutyusa elfáradt, hát nincs mit tenni, őt is bepakolta. Így mentek haza, a kis csipet-csapat.

Otthon Éva néni már várta őket finom ebéddel. Volt is nagy meglepetés, mikor Gyuri bácsi kipakolt a zsákból.

- Nahát, egy kutyával mentél el és még kis rókát is hoztál!

A kis róka lába szépen be lett kötve, hogy gyógyuljon. Ki lett nekik téve az ennivaló. Hát láss csodát, Buksi akinek eddig nem volt étvágya, csak úgy falt, és a kis róka is. Buksi már nem sírdogált a kölykei miatt, ott volt neki a kis róka. A kis apróság is elfogadta újdonsült mamáját.

- Megerősödik, felnő, szabadon engedjük, vissza az erdőbe, az otthonába.

A sors viszont másképp hozta. A kis róka inkább hitte magát kutyának, mint rókának. Buksi mellett megtanult mindent. Vigyázott a házra és nagyon szófogadó volt. Így esett, hogy a vadásznak volt egy vadász-kutyája meg egy vadászróka kutyája, vagy mi? Hogy is van ez?

Bogárka

Egy fázós téli napon, mikor a hideg jégvirágot rajzolt az ablakokra és a szél pirosra festette az orrokat, ekkor kezdődik a történetem.

Egy kislány iskolába igyekezett. Körülötte az emberek kabátjukba burkolózva iparkodtak a dolgukra. Senki nem vette észre, hogy egy papírdobozból halk nyüszögés jön. A kapualjban egy kis dobozban fázósan lapult egy pici kutya. Gonosz gazdája kirakta, mint a szemetet, nem törődött azzal, hogy a kis apróka jószág a dobozban megfagyhat, elpusztul, nem érdekelte. Senki nem hallotta a vékony kis hangot, hogy sír a dobozban. A kislány viszont meghallotta. Kíváncsian nyitotta fel a doboz tetejét és meglátta fázós kis kincset, egy fekete kis szörgombolyagot, aki nagy fekete szemével reménykedve pislogott. A kislány rögtön kivette a dobozból és a kabátja alá dugta melegedni. Már nem az iskolába, haza iparkodott a kabátja alatt lévő remegő, kis apró jószággal.

- Mi a baj, miért jöttél haza? - kérdezte anyukája.

A kabát alól halk nyüszögés hallatszott.

- Kutya nekünk nem kell, hogy gondolod? Na még csak ez hiányzott.

A kislány kivette kabátja alól a kis szörgombolyagot, egy kis fekete puli kutya volt, nagy fekete szemekkel pislogott és igen nagyon vacogott. - Na jó, adjál neki meleg tejet, kinőtt ruháidat meg betettem a sarokba, bugyoláld be, ne fázzon. Ki nem rakhatjuk, még megfagy, elpusztul a hidegben, majd keresünk neki gazdát - mondta Vali néni.

A kiskutya a langyos tejet csak úgy itta, fázós lábai remegtek, de járt vidáman a farka, csóválta. Tudta, a haláltól menekült meg. Aztán a meleg kuckóban teli kis pocakkal mély álomba merült.

Vali néni nézte az apró kis jószágot. - Jaj, mit kezdjek veled! Hisz jární sem tudok, csak nehezen, a lábamat csak rakom a kezemmel, mint két fadarabot, nem érzek vele semmit sem. A szülőszobában, miután megszült, az ágyról már le nem jött, gyermekbénulás kapta el a lábát. Férje elhagyta, minek neki egy béna? Ott maradt egy kisgyerekekkel egyedül, és most meg egy kutyát hoz haza. Nézte az apró kis állatot. - Téged is elhagytak, mint akkor engem, nem leszel kiveret kutya, mint én voltam. Te az enyém leszel! Nem tudom, hogy fogom csinálni, de valahogy majd ellesszünk. Leánykám, Mariann majd visz sétálni, hisz én nem tudok menni.

A kiskutya boldog volt, lett családja. Bogár lett a neve, mert fekete volt és nagy csillogó szeme.

Vali néni rájött, többé nincs egyedül, hisz mikor a lánya iskolában volt, akkor is volt kihez szólni. A kiskutya megneveztette és értett minden szót. Nyalogatta gazdája lábát, ne fájjon neki. Persze a fájdalom megmaradt, de azt a kis buzgalmat, ahogy tudta mikor és hol fáj. Nagyon szeretett volna segíteni. Óvta-védte sérült gazdáját. Egyszer Vali néni elesett, mivel jární nem tudott, a földön feküdt magatehetetlenül. Bogár tudta, nagy a baj, vonyított, ugatott. Addig csimpaszkodott az ajtón, míg ki nem nyílt! Rohant a szomszéd ajtajához, kaparta, ugatott, de nem volt otthon senki! Rohant megnézni gazdáját, azt sem tudta, ijedtében mit is tegyen, aztán futott a másik szomszéd ajtajához, ott is kaparta az ajtót, ugatott, fel-felugrált! Végre kinyílt az ajtó, húzta a szomszédasszony ruháját, előre rohant, aztán vissza, hívta: gyere segíts, nagy baj van! A szomszéd látta, a kutya nagyon akar valamit, követte. Meglátta Vali nénit a földön feküdvé, rögtön segített és mentőt hívott.

- Hallja, magának nagyon okos kutyája van, ha nem ugat és kaparja az ajtót, nem tudtuk volna, baj van. Viszont nagyon erőszakos volt a kutyája, a ruhámat csak úgy húzta, míg rá nem jöttem, mit is akar!

Bogár Vali néni mellett ült, nyüszögött és mikor jött a mentő, vele ment, mert a gazdája mellől nem tárgított. Nem tudtak mit kezdeni vele, hisz a gazdája mellől el nem mozdult! Hiába mondtak bármit, kiabáltak, parancsoltak, nem ment semerre sem, csak a gazdi után. Így ment a kórházba is, nagy ragaszkodásán megesett az emberek szíve: - Na jó, ide ülj most le, nem bántjuk, csak megvizsgáljuk

a gazdid. - Bogárka ült és követte mindenhová. Vali néninek megröntgenezték a lábát, eltört. Gipszbe rakták, majd őt és a kis hős kutyát hazaszállították.

- Jaj, kicsi Bogárka, de jó hogy örökbe fogadtunk, mi lett volna velem, ha te akkor nem vagy itt? Ki segített volna nekem?

A szomszédok ezek után másként álltak Vali nénihez. Már nemcsak az a nyomorék volt a szomszédból, hanem: - Tudod, neki van az a okos kutyája. - Vittek nekik levest, egy kis ennivalót. - Tudom, anyukád nem tud most főzni, itt egy kis étel, meg egy kis maradék az okos kutyájának. - Bogárka okos kutyus lett, nem hülye dög, aki néha ugat. Simogatták rendesen kis okos fejét. Időnként be is hívták: tessék, egyél. A gyerekek is játszottak vele, hú hogy tudta kergetni a labdát. Kérdezték a gyerekek: - Vali néni, Mariann lejöhet játszani, és Bogár? - Persze, mehettek - mondta Vali néni. Kicsi Bogárka boldog volt, óvta-védte kis gazdáját. Milyen jó, hogy Marian hazavitte azt a fázós, didergő kiskutyát. Sajnálhatja, aki kirakta őt pusztulni, nem tudja, milyen kis kincset rakott ki.

Az én karácsonyom

Pesten nőttem fel egy körfolyosós bérházban. Itt két lakásra jutott egy WC, ami a folyosó végén volt. Itt éltem szüleimmel.

8 éves koromban édesapám meghalt. Nagy szegénységbe kerültünk édesanyámmal.

Megbeszéltük, ebben az évben nem lesz ajándék lesz kettőnknek, maga a karácsonyfa, másra nem telik.

Egyik nap, mikor mentem haza az iskolából, láttam, hogy a mi ajtónk előtt már kint van a fenyőfa.

Nem nagy, pici, de miénk a legis-legelső. Boldog voltam. Előkerült a papír, a színes ceruza, az olló, elkezdtem gyártani a díszeket. Rajzoltam napot, holdat, csillagot, még karácsonyfát is, és járt az olló. Készültek a papír hópelyhek, a színes papírból füzér. Ahogy teltek a napok, úgy lett egyre több dísz. Anyukám pattogatott kukoricából készített füzért.

Végre eljött a nagy nap, szenteste. Anyukám behozta a fenyőfát, szomorú volt.

- Mi a baj?

- Jaj, nagyon hullik a tűlevele! Légy szíves, söpörd össze.

Kimentem seperni, tényleg sok levél hullott le. Míg én söpörtem, anyukám a kis baltával küzdött.

- Most egy kicsit balra dől, most innen faragok, most jobbra. - Mire kész lett a fácska, még kisebb lett, de szépen állt.

- Jaj, hogy néz ez ki? Mint egy ruhafogas, nincs rajta egy árva tűlevél sem. Érdeemes ezt egyáltalán feldíszíteni?

- Hát persze. Gondolj bele, nem szúr, ez egy nagyon barátságos fenyőfa. Nem fog hullani a levele, addig áll, ameddig csak akarjuk. Hát persze, hogy fel kell díszíteni.

- Na jó,- egyezett bele anyukám.

Feldíszítettük, jaj de szép lett, a világon nem volt még olyan szép fa. Milyen jól mutatott rajta a fenyőfa, amit rajzoltam, volt rajta valami zöld is. Nagy lelkesen vitte be anyukám a szobába, és felrakta a szekrény tetejére. Felkerült rá a csillagszóró, és eljött a legszebb pillanat, anyukám meggyújtotta. Álltunk a szekrény előtt, néztük a szép nagy szikrákat, amit a csillagszóró szórt.

Énekeltünk.

- Kis karácsony, nagy karácsony, kisült-e már a kalácsom?

De ekkor a karácsonyfa elkezdett égni!!

Anyukám sikítva mondta: - Gyorsan rohanj a konyhába, engedj vizet valamibe!

Rohantam és kikaptam a konyhaszekrényből egy kis lábost, engedtem bele a vizet.

A következő pillanatban anyukám rohant ki, kezében a már lángoló karácsonyfával!

Gyorsan a nagy kézmosó csapba rakta a fát és engedte rá a vizet. Én a kis lábassal locsoltam.

A karácsonyfa lángjai hamar kialudtak. Mi álltunk és néztük a maradványait. Elégett! Összetakarítottunk, anyukám a maradványokat levitte a kukába. Én kimentem sírni a WC-re, nem akartam, hogy anyukám lássa, menyire sírok, nem akartam neki még nagyobb fájdalmat okozni. Mikor jól kisírtam magam, visszaindultam, könnyes arcom kezemmel töröltem. A szomszéd nagyfiúval találkoztam.

- Te sírsz? De hát miért? Karácsony van, az év legszebb ünnepe és te itatod az egereket? Mi a baj?

Elmeséltem mi történt, a karácsonyfa leégett, oda az ajándékunk, vége a karácsonynak. Mentünk aztán a dolgunkra.

Anyukám már az asztalnál ült, sírdogált. Leültem, az asztalon az üres karácsonyfatalp árválkodott. Sírdogáltunk. A szomszéd lakásokból karácsonyi zene, nevetés szűrődött. Mi meg csak ültünk, pityeregtünk.

- De jó nekik, van ünnepük.

Egyszer csak kopogtattak, a szomszéd nagyfiú volt az.

- Sárika néni, lent a téren beszélgettem a fenyőfa áruossal. Azt mondta: Nekem már elegendő van. Mindenki otthon ünnepel, csak én vagyok itt. Aki már meg akarta venni a fenyőt, megvette. Megyek haza én is ünnepelni, a bódét meg nyitva hagyom, vigye, aki akarja! Legalább holnap kevesebbet kell elszállíttatnom.

Egymásra néztünk anyuval.

- Öltözz!

Olyan gyorsan még soha nem öltöztünk fel. Szaladva mentünk a térre. Valóban úgy volt, ahogy a szomszéd fiú mondta. A bódé nyitva volt és benne a sok szép fenyőfa.

- Melyiket vigyük haza? - kérdezte anyukám.

- Nagyot, nagyon nagyot, legyen magasabb nálam! - Még sosem volt nagy fenyőnk. Mindig kicsi volt, nagy vágyam volt, hogy egyszer lesz egy szép nagy. Mindig csak kicsi fára tellett.

- Ez jó lesz? - Anyukám kiválasztott egy szép nagyot.

Vittük haza nagy lelkesen. Anyukám fogta az egyik végét, én a másikat. Ugráltam, nevettem, mégis lesz ünnepünk, mégis lesz karácsonyunk!

Így mentünk fel az emeletre. Az ajtó előtt már várt minket a szomszéd bácsi.

- Segíthetek beállítani a fát a talpba?

- Hát igen, nagyon megköszönném - felelte anyukám.

Pár ütés és állt a fa.

- Jaj de szép karácsonyfánk van! - mondtam, örömben tapsikoltam.

- Nem, ez még csak fenyő, nincs feldíszítve. Hol a maradék papír?

Készültek a díszek szépen sorban, csattogott az olló.

Kopogtak, a szomszéd néni volt az.

- Jaj, Sárkám, túl sok kukoricát sikerült pattogatnom. Elfogadjátok?

- Köszönjük szépen. - És máris készült a füzér.

Elkészült a karácsonyfa. Anyukám bevitte a szobába, lerakta a földre. Ó milyen szép volt, milyen gyönyörű. Nevettünk, énekeltünk mi mindent! Kis karácsony, mennyből az angyal és mindent, ami csak eszünkbe jutott.

Így telt a mi karácsonyunk.

Karácsony a szeretet ünnepe, és milyen csodálatos dolog a szeretet. Mert minél többet adsz, annál többet kapsz belőle.

Csodálatos karácsony

Hideg téli napon picike kisfiúcska ment apja mellett, egy fázós decemberi napon. A kisfiú a hidegtől védve, nyakig betakarózva lépkedett a frissen esett hóban. Kucsmája és csizmája nagy volt neki, de gondolták a szülei, majd belenő. Kis ködmönét apja agyon húzott régi kabátjából varrta édesanyja.

Peti apja halász ember volt és kis jövedelméből nem futotta jobbra. Nyáron megéltek, de télen már nehezen akadt a hal. Ilyenkor a nyáron keresett kevéske pénzből éltek. Pláne most, mikor a folyó vize hetek óta zajlott, nem akart beállni, hogy vastag jég álljon rajta. Nem tudtak így rámenni, hogy léket vágjanak és horgásszanak. Pont így karácsony előtt, mikor ünnepi étek a hal, még a halászok asztalára sem jutott.

A baj nem jár egyedül, Petike anyja megbetegedett. Már a tél elején érezte a kórságot de nem szólt, mert arra gondolt, mi lesz a kedves jó urával és apró gyermekével, ha ő beteg lesz. A betegség győzött, ágynak dőlt és bevitték a kórházba.

Most is őt látogatták, pici fiacskája szeme megtelt könnyel, halkan szipogott, édesanyja észre ne vegye. Bizony, a szíve szakadt, mikor látta édesanyja arcát, hogy fehérebb tán még a párnánál is, amin fekszik. Egykor piros arca étellel teli, szeme halvány lett. Még ilyen állapotban is rájuk gondolt:

- Ó szegénykéim, milyen karácsonyotok lesz, ó, én apró kisfiam?

- Ne velünk gondolj, gyógyulj meg hamar, aztán a karácsony is jobb lesz, ha már otthon vagy - mondta a párja.

Visszafelé a kórházból Petike apja szemében könnycsepp gyűlt, itt van mindjárt karácsony és ő bizony semmit sem tud adni fiának, még az is kérdés, mit esznek. Ahogy mentek, a házakból kiszűrődött a karácsonyi készülődés, a sürgés-forgás, a friss sütemény illata. Látták a karácsonyfákat feldíszítve az ablakon keresztül. Őket meg várta haza a folyó melletti szegényes kis kunyhó, amiben még karácsonyfa sincsen, hisz nem telik rá.

Petike ezt tudta, de szinte biztatva még erősebben szorította apja kérges, erős kezét.

- Nem baj, hogy nincs semmink, csak anyuka otthon volna.

Esteledett, mikor a kis nádfedeles kunyhóhoz hazaértek. A hegyek felett vad, sötét felhők gyülekeztek. A szél megélénkült és a folyó vékony jegét törni kezdte. Peti apja az eget kémlelte.

- Csúnya viharak nézünk elé! Gyere, fiam, siessünk hamar, kapkodjunk össze egy kis tűzrevalót.

A kunyhó mellett volt az erdő. A nagy fák csupasz ágai vad táncot jártak a szélben, a bokrok siralmasan nyöszörögtek. A csupasz erdőt csak néhány örökzöld fenyő vidította fel, szép zöld ruhájukkal. Petike apja mellett szedte a gallyat, egyszerre csak felkiáltott:

- Lásd csak, édesapám, micsoda szép karácsonyfa lenne ebből a kis fenyőből!

Rámutatott egy kis fenyőre, ami a tó feletti kis sziklaparton állt. Édesapja fejében hirtelen átsuhant a gondolat, kivághatná a fát. Nem lehet, csak gallyakra van engedélye, élő fára nem. Megtudnák, oda lenne mindene, még a kis kunyhója is.

- Tudod, kisfiam, nem lehet - sóhajtott.

Szedték tovább a rőzsét. Egy óra múlva már bent ültek a kis házban, a lobogó tüzet nézték a kandallóban.

Kint tombolt a vihar, jeges szél tépte a fákat, törte az ágakat. Recsegve, ropogva sírt az erdő a nagy szélről, ahogy tépett, zúzott maga körül mindent. A folyó vize hatalmas hullámokat vetett. A kis kunyhó viszont csendben lapult a dombok alján. Petike apja minden tudását elővette és régi meséket kezdett mondani, amiket még valamikor a nagyapjától hallott.

- Nagyon-nagyon régen - kezdte meséjét és mesélt, hogy Petike figyelmét elterelje a félelmetes ítéletidőről. Annak idején sok mesét hallott az ott lakó halászoktól, révésektől. Ők meg ki tudja honnan hallották, nagyszülőktől, dédszülőktől, járt a mese szájról-szájra. Álomországba vitte Petikét a csodás mese, feledve a vihart.

Másnap, mikor a fiúcska felébredt, sütött a nap, elcsendesedett a vihar. Frissen esett fehér hó takarta vastagon a tájat. Apja a maradék szalonnából és pár tojásból elkezdte elkészíteni a reggelit, hogy legyen valami ünnepi. Mert karácsony napja van. Észre sem vette, hogy fiacskája felkapta ködmönét és kiment. Mikor kész lett, kereste fiát. Kint volt, valamit nagyon csodált. Odament és egy kis fenyőfa volt az udvarban. Biztos a vihar sodorta ide. Lehet, pont az a kis fa, amin tegnap Petikének megakadt a szeme. A vihar lefújta a sziklaperemről. A éjjeli vihar vízcseppeket fújt rá és mint apró kristályok ragyogtak rajta. A hó meg mint a kis vatta pamacsok ült a tűlevelein.

Két kis toboz megfagyva csilingelt, mint apró kis csengettyű. A folyó vize befagyott, vastagon a hidegben és mint sima tükör, úgy verte vissza az ég kékjét.

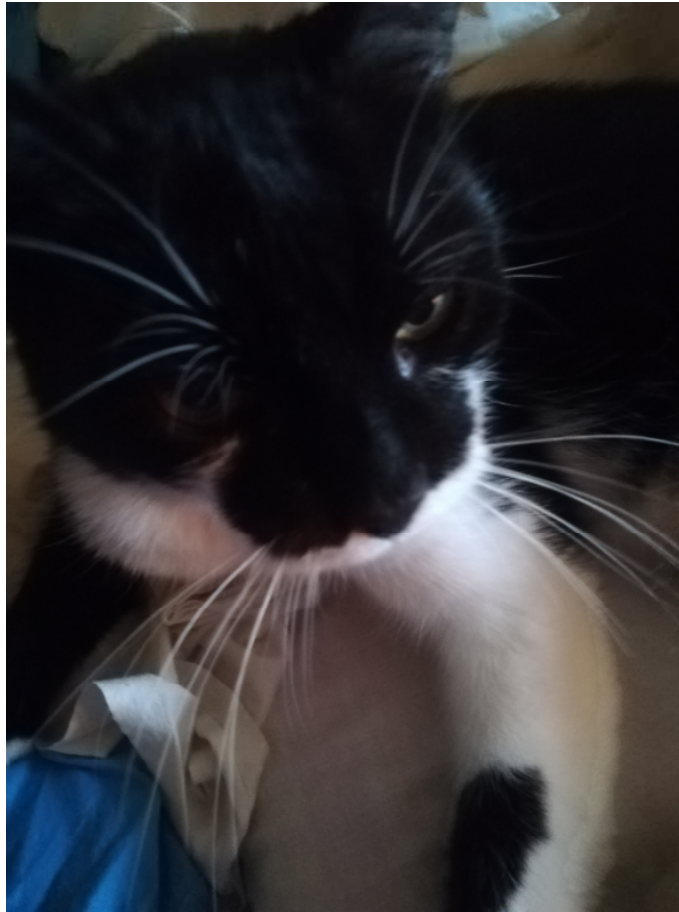
- Ó, apa, de szép karácsonyfánk van! De szép is a karácsony! - rikkantott vígan Petike.

Apja szemében könnycsepp ült. - Csodás ez a karácsony, kis fiacskám. Tudod milyen nap van? Karácsony, kívánjunk hát valami nagyot!

Mintha összebeszéltek volna, szinte egyszerre mondták: Anya gyógyuljon meg minél hamarabb!

Karácsony, karácsony a kívánságok teljesülnek. Pár nap múlva anyuka meggyógyult, kint állt a kertben és csodálta a kis fát. A folyó vize befagyott és léket lehetett rá vágni, a halász horgára szép halak kerültek. Eladta és került még sütemény is az asztalra. Más se éhezzen, a fenyő köré élelmet raktak. Járt oda őz, kis nyúl, mind jól laktak. Karácsony, karácsony csodákkal teli!

Cica ramazuri

Fiatal lányok körében egyre jobban divattá vált a cicatartás. Főleg a kék szemű szőrpamacs lett egyre kedveltebb és divatos. Már odáig fajult a dolog, hogy akinek nem volt cicája, lenézték. A beszélgetések is leginkább a macskákról szóltak.

Csilla, az egyetemi hallgató is nagy cicakeresésbe fogott.

- Sehol egy kék szemű macs.

Végül is nagy nehezen talált egyet, igaz, nem kölyök de kék szemű, két éves cicus, de neki jó így is, sok pénzébe került.

Apja egyszerűen csak nem szereti, vagy tényleg allergiás a macskaszőrre, ki tudja? Így a cicát dugni kell, ki ne derüljön, hogy náluk lakik. A cicát, mint a lányt, ugyanúgy hívják, hallja a nevét nyávog, mintha válaszolna.

Csilla kijelentette: mától ő takarít. Titka, hogy cicája van, ki ne derüljön. Anyja örül neki, bár szívesen takarít, végül is a kislánya nagy lett.

Reggel apja beszólt az ajtón, nagy álmosan. - Jó reggelt, Csilluskám!

A cica egyedül volt, egyből válaszolt. - Nyáúúúú!

- Ej de álmos valaki! Tán későn feküdtél le, biztos sokáig tanultál.

Aztán meglátta a fürdőszobából kijövő lányát. Kérdően nézett rá.

- Tán van nálad valaki, esetleg egy férfi?

- Nálam ugyan nincs senki, álmos vagy még, apukám.

- Pedig hallottam, na mindegy - somolygott a bajsza alatt.

Bement a szobájukba és már újságolta is az asszonynak: - Képzeld a lányunknál vendég van.

- Kicsoda? - kérdezte izgatottan.

- Ki, ki, hát egy férfi, hallottam, ahogy ásított.

Csilla lement a boltba vásárolni.

- Itt van még? - kérdezte az asszony az urától.

- Nem ment el, csak itt lesz.

- Halló, halló, fiatalember! Tudjuk, hogy bent van, jöjjön ki.

Válasz nem jött. - Jöjjön ki, vagy mi megyünk be!

Továbbra sem történt semmi sem.

- Na jó, én szóltam, bemegyek! - szólt apa mérgesen.

Óvatosan benyitott, felesége háta mögül kukucskált.

- Na mit látsz, ki van ott?

- Senki!

- Senki?

- Jé, egy macska! - lepődött meg apa.

- Macska?

- Jó nagy és kék szeme van.

- Úristen, egy macskaszörny! Egy szörnyeteg van a lányunk szobájában! - állapította meg az asszony.

- Szegény Csillám! Szörnyeteg van a szobájában!

A cica a nevét hallva nyávogott.

- Mit gondolsz, tud róla? - kérdezte az asszony sápadt arccal.

- Mit tegyünk, asszony? Mondj már valamit!

- Szóljunk a gondnoknak, ő majd elintézi.

Szóltak, Lajos jött is nagy sebbel-lobbal.

- Kezeit csókolom, na lássuk, mi is a baj.

- Macska, macskaszörny van a lányom szobájában! - visítózott az asszony.

Lajos bement. Később elégedett arccal jött ki.

- Fajmacska, szép nagy a szeme is, kék! Ez már döfi, sokat ér! Ilyet kérem szaporítani kell. Tudják megnyit ér egy ilyen fajta kölok macska? Kész vagyon, aranybánya. Jó hírem van, éppen tüzel a kicsike.

- Tüzel?

- Nem mondja, gyújtogat a lányom szobájában! - sápadt el az asszony arca.

- Ugyan, dehogy! Szerelmes!

- Szerelmes a macska? Már mint hogy? - néztek kérdően.

- Na ne már, a kis Csilluska hogy lett?

A cica erre kifejtette véleményét, nevét hallva újra: - Nyáúúúúú!

- Na majd én szerzek mellé kandúrt, szép zöld szeműt és meggazdagszunk - ajánlkozott Lajos.

Megállapodtak, az egyik kölyök az övé lesz. Csilla hazajött a boltból felpakolva, nem sejtette, hogy a titkára fény derült.

Másnap jött Lajos egy fiatalemberrel, karjában egy igen szép cicussal.

- Jó napot kívánok. Jöttünk dolgozni, mármint inkább csak a macskám, Misóka. Na lássuk, hol az ara.

- Mit akar maga az én Csillukámtól? - kérdezte lány felháborodottan.

- Maguk akarják, hogy legyen kismacskájuk! Mi csak jó pénzért tesszük a dolgunk.

- Ti erről tudtok? - háborodott fel Csilla. - Ti intéztétek?

- Ne tedd ezt, kislányom, a főnökömnek már dicsekedtem, hogy lesz kismacska. Kell neki, a lányának, mert sehol nem kapni. A főnök már előléptetést is ígért a macskáért, már nem bír a lányával. Előléptetnek, több lesz a bérem, jobban meg tudunk élni. Kellenek a kölykök.

- Szóval csak ezért van minden! Értem, miért nincs macskaallergiád, és miért nem szóltok ellene! Én kiscicám meg fialjon, ha akar, ha nem! Azt már nem! - dühtől piros arccal kiabálta Csilla.

- Na de kérem, az én cicám szép! Mondjuk a maga Csillája is igen takaros, szemrevaló, legalább hadd udvaroljon neki - húzta ki magát a fiatalember.

Csillának tetszett a fiú, piros lett.

- Na szóval, akkor most ki udvarol és kinek? - kérdezte zavartan.

- Hát lehet? Akkor udvarolnánk mi mind a ketten - válaszolt a fiatalember. - Elnézést, még be sem mutatkoztam, András a nevem.

- Akkor jó, ha a cicám is akarja, rendben.

- Viszont, ha meglesz a nász, akkor fiatalember már nem járhat ide! - mondta apa mérgesen.

- Jó, persze, ha Csilla is úgy akarja - mondta András.

- Egy macska ne akarjon semmit! - mondta apa dühödten.

A két fiatal huncutan egymásra nézett.

András többször felment, de a cicák között nem történt semmi. Viszont a két fiatal igencsak egymásba szeretett.

Apa főnöke már igen szeretett volna kismacskát, mert a lánya csak gyötörte és hisztizett a fülébe. Tudta, a nász a macskák között csak nem jött létre. Mondjuk ebben András keze volt, ugyanis a kandúrtját igencsak benyugtatózta, így az csak bambán lesett.

A főnök, hogy legyen már kiscica, apának ajzó szert adott, hogy sutyiban adja be a macskáknak. Bele is öntötte a cicák tejébe. A cicák helyett viszont véletlenül a fiatalok itták meg. Mikor rájött, kétségbeesve mondta az asszonynak:

- Baj van, kismacskánk nem lesz, de unokánk biztos!

Mesélte kétségbeesve, hogy a fiatalok megitták a tejet.

Most már ők biztatták, hogy András maradjon, mert tudták, mi is történhetett. Nemsokára a fiatalok összeházasodtak. A kiscicák is meglettek, velük együtt az előléptetés. András és Csilla is szülői örömek elé néznek.

Az öreg óra titka

Nagyon, nagyon régen készült egy óra, mely mély titkot rejt. Róla szól ez a kis történet.

Egy kis városkában élt a fiatal legényke, idős szüleivel. Egész nap csak dolgozott, hogy idős, kedves kis családja valahogy megéljen.

Korán reggel volt az ébresztője, ment kenyeret sütni a pékségbe. Szerette a munkáját, a frissen sült kenyér illatát. Reggel, mikor elindult, üresen ásítozott az utca, csak lépéseinek koppanása hallatszott. Ilyenkor eszébe jutottak a táncosok, hogy suhannak a parketten és lépnek egyszerre. Nagy álma volt, hogy egyszer majd ő is nagy táncos lesz. Az álmos utcán, mikor senki nem látta, tett néhány tánclépést, lábai a macskaköves úton víg ritmust kopogtak. Szökkent és fordult, mint egy valódi táncos, és lett színpada az egész utca. Nem is csoda, hogy vidáman sütögette a kenyeret.

Mikor az emberek felébredtek, várt már rájuk a friss kenyér, a ropogós zsemle, a kifli a reggeli mellé. A fiatal péklegényke, Laci meg boldogan nézte a napfelkeltét, a munkába siető embereket, mert tudta, táskájukban az a pékáru van, amit ő sütött.

Otthon az illatos kenyeret odaadta szüleinek és lepihent. Mikor felkelt, elment megnézni a táncosokat, szerette megcsodálni őket. Egy régi épületben gyakoroltak, nagy terme volt, és parkettás szobája. Senki nem szólt rá, ő meg csak bámészkodott szépen meghúzódva a sarokban.

Új táncoslány érkezett. Lacinak egyből feltűnt, milyen lány és kecses. Tetszett is neki nagyon, megakadt rajta a szeme. Bárcsak egyszer táncolhatna vele - sóhajtott. Tudta viszont jól, erre semmi esélye sincsen, hisz akik ide járnak, gazdagok, neki meg semmije sincsen. Nekik szép ruhájuk van, csupa fény és pompa. Csoda, hogy hagyják nézni, bámészkodni, ki nem kergetik.

Az új lányra féltékeny lett a régi táncos dáma, vetélytársat látott benne nyomban, nem is véletlenül. Szébb volt a mozgása és sokkal szebb is volt nála.

- Jaj, hogy áll a haja? Na meg a mozgása, mint egy medvéé. Na menj innen! - mondta nagy dölyfösen, felvágósan. Az orrát meg annyira feltartotta, majd a plafont verte.

- Ügyesebb vagyok nálad! - mondta a lányka.

A többiek is tudták, de szembeszállni a dúsgazdag táncosnővel nem mertek, inkább hallgattak csendben.

- Na jó! Ügyesebb vagy nálam! Haha - nevetett gúnyosan -, hát legyen! Kihívlak egy táncversenyre!
- arca vörösödött a dühében. - Három hónapot kapsz, csak hármat! Itt nem találsz olyan fiút, aki táncolna veled, de áll a sarokban egy. - Lacira mutatott. - Már rég itt leselkedik, ha megtanítod táncolni, kiállhatsz vele ellenünk. A kis teremben gyakorolhattok, még gramofont is kaptok, legyen mire táncolnotok, lesz még zenétek is. Amennyiben megnyered a versenyt, tiéd lesz a csoportom, ha nem, soha többet nem táncolsz sehol!

A lány belement a fogadásba. A többiek gúnyosan nevettek, még soha nem látták, hogy a fiú lába megmozdult volna ütemre.

- Még ritmusérzéke sincs - gondolták. - A lánynak esélye sincsen. - Gúnyosan nevettek rajta, lenézően.

Lacival viszont madarat lehetett volna fogatni. Teljesült álma, táncolhat a szép lánnyal! Szíve vígan kalapált, oly boldog volt!

- Szia, Éva vagyok - mutatkozott be a táncos lányka. - Ne haragudj rám, hogy a fogadás része lettél - szabadkozott.

- Nem haragszom, örülök neki. Engem Lacinak hívnak és ezek szerint én leszek a te táncpartnered.

A fiatalok egyből gyakorolni kezdtek, hisz a felkészülésre nem sok idejük volt. Páran kíváncsian meglesték őket és jót kacagtak, Laci ugyanis igen csak rálépkedett Éva lábára.

- Na, ebből tánc nem lesz - hasukat fogták nagy nevetve.

Igen, Laci mindig csak egyedül táncolt, partnere nem volt, nagyon új és szokatlan volt neki. Még a sütödében is gyakorolt. A főnöke azt hitte, elromlott a kemence, mert szegény Laci annyira megizzadt. A kenyér viszont szép volt. Így hát osztott-szorzott, nem új kemencét vesz, inkább Laci bérét emeli fel, ne szóljon róla. Mert a felesége megtudná, igen csak perlekedne a kemence miatt. Arra nem gondolt, Laci arca azért pirosabb, mert még munka közben is gyakorolja a táncot.

Laci a táncsal szépen haladt. Évike is tetszett neki, a vonzalom közös volt. Egyre többet találkoztak. Mikor már csak ők voltak bent az épületben, Laci amilyen szépen csak tudott, táncba kezdett, pörgött és ugrott, majd Évikét megforgatta, ölbe kapta és megkérte a kezét.

Évike igent mondott. Viszont még meg kell kérni a szülőket is, adjanak rájuk áldást.

El is ment a fiú lánykérőbe. Évi szülei viszont hallani sem akartak róla.

- Még ilyet, szegény legény legyen a vejük? Szó sem lehet róla, hallatlan, döbbenet! - Szegény fiút kidobta Éva apja az utcára. - Meg ne lássalak a lányom körül, te mihaszna nincstelen!

A fiú elkeseredett, igaz, nincs vagyona, de van egy hű szíve és az Évikéé. A lány is bánatos lett, annyira kimondhatatlanul fáj neki szülei viselkedése.

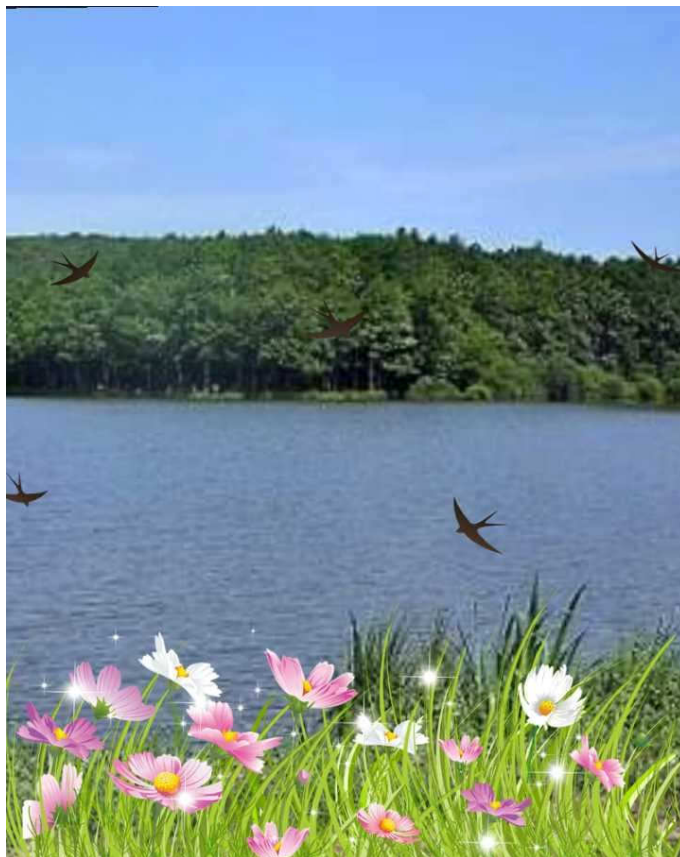
A táncverseny ideje eljött. Évike meg Laci nagyon szépen táncolt, tudták, lehet hogy utoljára táncolnak. Táncukban ott volt a szerelem, amit egymás iránt éreztek, a bánat, hogy mégsem szeret-hetik egymást.

A versenyt megnyerték, mert az ellenfél nem is készült, oly biztosak voltak benne, hogy nyernek. Táncukból hiányzott az összhang.

A gazdag táncosnő viszont a nyertesek ellen gonosz tervet szőtt. Lefizetett egy boszorkát, ölje meg őket. A boszorka viszont meghatódott a szerelmesek láttán. Nem ölte meg őket, hanem elvarázsolta. Egy óra belsejébe rakta őket. Így ők az idők végtelenjéig táncolnak szerelmesen és boldogan. Ez a titka az öreg órának és a benne táncoló párnak.

Öreg óra halkán jár, közepén egy táncos pár. Ha eljön az est, az óra hangosabban ketyeg. Két fiatal szív egymásra lel. Öreg óra vígan jár, belsejében csodás pár.

Fújj, ez csak víz

A picinyke dunai falucska madárdaltól hangos. A Duna vízpartján öreg fák, néhánynak megdőlt a törzse, ágai belehajlanak a fodrozódó víz tükrébe. A vize tiszta, látni az alján a köveket és a fürgén úszkáló apró halakat. A nádas felől madarak hangja száll. Látni ritkán lehet őket, a tojásból kikelt apró utódaikat gondozzák, védik. Néha kacsza mama kiúszik, a pici kis pelyhes kacsák követik.

Itt a folyóparton apró ház, nagymama és nagypapa lakik benne. Néha meglátogatják őket a gyerekeik és unokáik. Most nagy az öröm, náluk van az unoka egy hétre. Kicsi lányka, barna, hosszú a haja, nagy barnásfekete szemmel néz a világra és persze mindenről megvan a maga kis véleménye, pedig még csak hat éves.

- Szomjas vagyok! Kérlek, mama, adjál inni!

Mama pohárért nyúlt és engedett bele vizet.

- Kincsem, ezt te is meg tudod csinálni, itt a kis poharad, ha szomjas vagy, töltsél magadnak.

Katika belekortyolt, majd nagy undorral mondta:

- Fújj, ez csak víz! Undorító, ilyet én nem iszom!

Nagymama furcsállta, csóválta fejét, még hogy undorító, ilyet már ki hallott?

- Ej-ej, mégis te mit szoktál inni?

- Coca-Colát, jaffát, szörpöt.

- Nálunk ilyen a csapból bizony nem folyik, érde be a vízzel - mondta mama mérgesen.

- Fújj, nekem ez nem kell! Inkább szomjan halok, de bizony én ezt meg nem iszom.

- Akkor bizony nem is vagy szomjas, gyermekem, mert ha szomjas lennél, meginnád a jó kis vizet.

Mama kiöntötte a vizet és ment főzni a konyhába.

- Hozz nekem Colát, szomjas vagyok! Itt döglöm meg!
- Állj arrébb akkor - szólt mama.
- Miért? - akaratoskodott Katika.
- Arrébb állsz, nem lesz bajod.
- Nem értem - kérdezte Katika.
- Azt mondtad, itt döglesz meg, arrébb biztos nem fogsz!
- Szomjas vagyok! Nem érted, mama?
- Előbb adtam vizet, el is magyaráztam, ha kell, hát igyál!

Katika odament a csaphoz, töltött vizet magának. Nagy undorral megitta.

- Fújj, víz!
- Na majd megszokod, itt mást nem kapsz! Nálam étellel laksz jól, nem csak valami cukros vacakkal.

Aznap Katika csak vizet ivott és persze mindig kifejtette véleményét.

- Fújj, ez csak víz, nem jó!

Papa ötlettel állt elő másnap.

- Meleg van, menjünk a strandra.

Katika örült, tapsolt örömeiben - Strandra megyünk, hurrá, de jó!

- Nem lehet! - szólt mama.
- Miért? - kérdezte aggódva Katika.
- Mert te azt nem szereted.
- Én? - csodálkozott nagyokat Katika.
- Persze, nem te mondtad? Fújj, ez csak víz!
- Na jó akkor, menjünk hajókézni - mondta papa.

Katika ugrált örömeiben, hú az még jobb.

- Nem lehet! Fújj, ez csak víz! - szólt mama.

Katika sírva mondta: - Akkor nem is megyünk sehova?

- Nem biza, megvárjuk szörp legyen belőle - mondta nevetve papa.

Katika elgondolkodott. Lehet mégsem olyan rossz az a víz?

Másnap is undorral itta, de megszólalni már nem mert. El is mentek az állatkertbe. Nézték az állatokat, közben mama felhívta figyelmét: - Nézd csak, az ott a medve. Szerinted mit iszik? Szörpöt vagy vizet?

- Víz! - kiáltotta Katika.
- A jeges medve miben úszik szerinted?
- Vízben - kezdte magát szégyellni Katika.
- Na szóval: Fújj, ez csak víz? - kérdezte papa.
- Nem, nem soha nem mondok ilyet.

Aztán ivott egy jót a nagy melegben a vizes kulacsból. Katikának jó étvágya lett, evett is szépen. Másnap kimentek a Duna-partra. Nézték a csillogó víz felszínén játszó napsugarat, a szelíden ringó kis csónakot. A csendet néha csobbanás szakította meg. - Rabol a harcsa, ebédel - mondta papa. A csendben a kis kacska mama is kijött, pelyhes csibéivel. Katika meg dobálta nekik lelkesen a kenyeret. A nádasban nagy volt az élet, csiviteltek a madarak, a békák énekeltek. Milyen szép is a vízi élet. - Fűjj, ez csak víz, soha többé nem mondok ilyet - mondta Katika.

Mikor Katika szülei mentek, nem ismertek lányukra, kivirult. Szörp nem kellett neki, a vizet kívánta. Nem mondta nyafogva: szomjas vagyok. Oda ment a csaphoz és egy jó nagyot ivott jóízűen.

Petike és a köszönöm

Szülinapos a kis Petike, nagymama tortát sütött neki. Tíz éves a nagy fiúcska, ünneplik. Kis barna haja van, arcocskája sápadt, bent a panelban nem igazán éri a nap. Ünnepe után viszont itt maradhat faluhelyen, játszhat a friss levegőn, kipendülhet.

Ünnepe után szülei hazamennek, másnap várja őket a munka. Petike marad, hisz az iskolában nyári szünet van.

Másnap reggel Petike asztalhoz ül.

- Adj enni, mama - mondja flegmán.

- Na, na, miféle hang ez, édes fiam! - kiált rá nagypapa.

A gyerek elszégyellte magát: - Jól van na, akkor kérek.

Evés után pattan fel az asztaltól és rohan kifelé.

- Nem voltam elég gyors - morog bajsza alatt nagypapa.

Nagymama az ebédet főzi, Petike bentről kiabál:

- Nagymama, nagymama!

Nagymama benéz, nincs tán valami baj? Peti a TV-t nézi önfeledten, észre sem veszi, hogy nagymama benézett. Látván viszont, hogy a gyereknek nincs semmi baja, sarkon fordult és tette tovább a dolgát.

- Nagymama, nagymama! - kiabál már mérgesen Peti.

Mérgesen kiront és ráförmed nagyanyára: - Már egy fél órája üvöltök, nem hallod?

Nagymama megszólal nyugodtan: - Hallottam, de láttam, nincs semmi bajod. Én nem érek rá, főzök, ha akarsz valamit szólni, gyere ki.

- Szomjas vagyok, csak azt akartam, hozzáal be vizet, hogy megigyam - mondta sértődötten.

- Ki tudtál jönni? Na akkor, tölts magadnak! - mondta nagymama.

Peti ivott, aztán nagy bosszúsan bement.

Nagypapa bejött: - Hol van ez a gyerek?

- A szobában nézi a TV-t.

- Na ne már! - morgolódott nagypapa.

Bement a szobába, a TV-t kikapcsolta. - Kifelé, a mindenit neki!

- De hát most lett volna a legjobb rész, és te kikapcsoltad!

- Nem mondom még egyszer, kifelé vagy kiviszlek! - szólt dühödten.

Lesütött fejjel orra alatt morogva ment ki Peti.

- Csönd legyen, különben lesz kapsz! Megyünk cseresznyét szedni! Mássz csak fel és szedjed! Nagymamád befőzi, télen jó lesz.

Észrevette, hogy a gyerek nem eszi. - Na hát, mi van, kóstold meg, elég jó, elég érett?

Megkóstolta a finom ropogós cseresznyét, aztán biztatni már nem kellett. Nagypapa lent a fa alját szedte, az idő hamar szaladt, megéheztek. Bent már kész volt a finom ebéd. Bementek, a teli kosarakat lerakták.

- Hú, de sokat szedtetek, lesz finom befőtt és lekvár! - mondta nagymama boldogan.

- Megéheztem, kérek enni mamikám - szólt nagypapa.

- Adj enni! - szól az unoka.

Nagymama nagypapának szépen szedett, majd jó étvágyat kívánt.

Az unokának odalökött egy leves csontot: - Itt van ni, zabálj!

Peti megrökönyödött: - Most már ez miért?

- Na most jól figyelj, ha te úgy beszélsz velem, mint egy kutyával, én sem bánok veled másképp! Kérem és köszönöm nincs tán a szótáradban, nehezen esik kimondani, most itt meg kell tanulnod! - oktatta ki nagymama.

Peti piros lett, elszégyenelte magát.

- Nagymama, kérek szépen ebédet!

Nagymama elvette előle a csontot, elé tette a levest: - Jó étvágyat kívánok most már mindenkinek. - Leült nagymama is és ettek szépen.

Mikor Petike befejezte rohant volna kifelé.

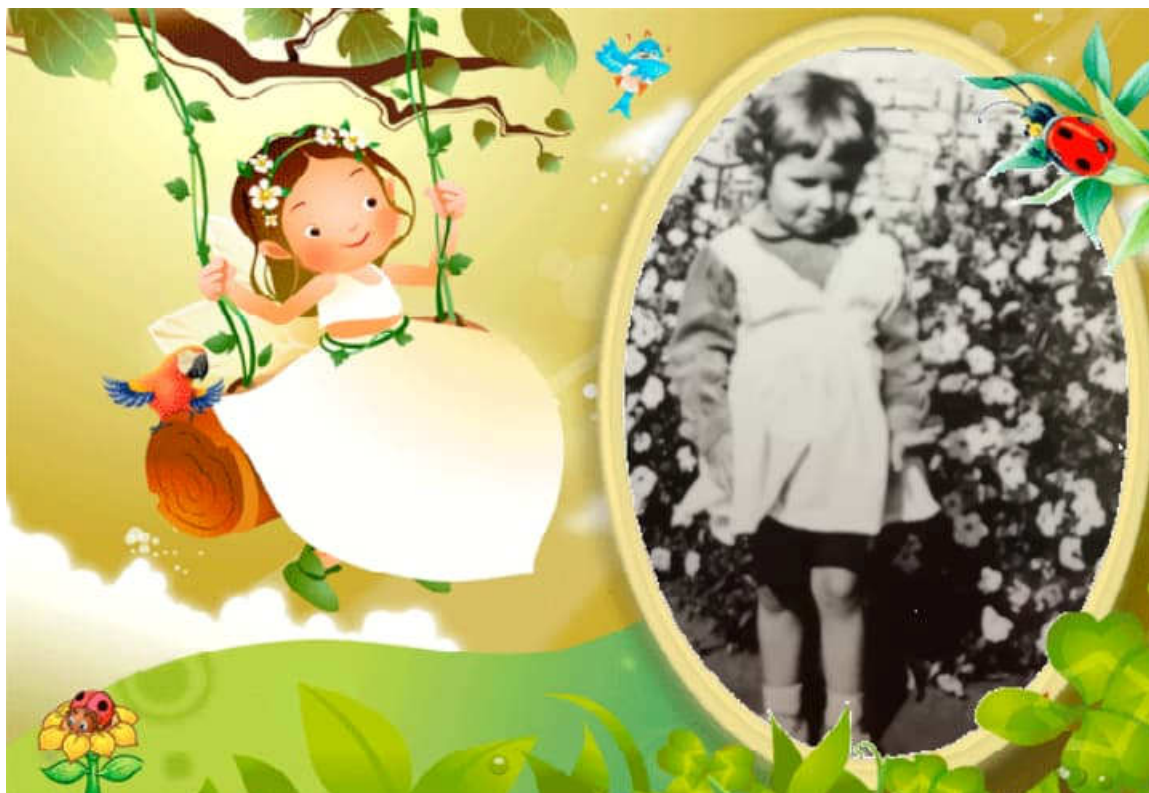
- Nana, nem úgy van az - állta útját nagypapa. - Ül csak vissza le, mi még nem fejeztük be, addig viszont innen el nem mégy sehová, és elfelejtettél mondani valamit. Nagymama egész reggel a meleg tűzhely mellett dolgozott, megérdemel valamit, nemde?

- Köszönöm szépen az ebédet, nagymama.

- Na így már más - pödörte deres bajsát nagypapa.

Azon a nyáron Petike nem igazán TV-zett, arca barna lett és egészséges. Jó modort is tanult a nagyszülőktől, mert hiába tíz éves, azért még gyerek marad örökké szüleinek és nagyszüleinek. Szerencsére gyerekek maradhatunk, amíg ők élnek!

Erdei aprónép, tündérmanó

Hatalmas nagy erdő mélyén, a domb oldalában, lent a legaljában, a földben kis házikók vannak vájva. Kicsi fából készült ajtajuk és ablakuk van. Itt laknak a törpék.

Nem messze onnét csordogál a kis patak. A patak partján rengeteg virág nyílik. Nagyok és csodaszépek, itt laknak a tündérek.

A manók a fák termését gyűjtötték és a fákat gyógyították, nevelgették. A tündérek a virágok porát, nektárját szerették. Gondozták nevelték a szebbnél-szebb virágokat.

A két nép között nem sok különbség volt, talán csak az manók kicsit nagyobbak voltak és nem volt szárnyuk.

Egyszer viszont furcsa dolog történt. A tündéreknél csak lányok születtek, a manóknál meg csak fiúk. Bizony az apróságok felnőttek. A manó fiúk igencsak szemeztek a tündér lányokkal. A vonzalmuk meg viszonzásra talált. Viszont ki látott már oly dolgot, hogy manó tündérrel házasodna?

Történt viszont, hogy egy tündér lányka, a szép Tündike virágport gyűjtött, és a nagy munkában rosszul lépett. Kicsi fejceskéjét egy ágba beütötte és a virágról leesett. Nagy szerencséjére manó Jani arra járt és elkapta. Fogta az ájult kis Tündikét, nézte: de szép kis teremtés. Ámulva csodálta a nap fényében csillogó szárnyát, a szép hosszú szőke haját. Nagyon megtetszett neki. Fogta hát és hazavitte.

Néztek a szülei nagyot. Manó lakban tündér? Mit meg nem él egy manó? Na jó, bajban van a lányka, segítsünk hát rajta.

- Fektesd az ágyadba, fiam - szólt manó Mama -, te most máshol alszol.

- Te hoztad haza, így aztán te is ápolod - dörmögte manó Papa.

- Aj, vén öreg, honnét tudná, mit kell csinálni. Majd én ápolom, mondta Mama. Megesett a szíve a kis tündér lányon. Fejét bekötözte, törött szárnyát sínbe rakta.

- Bizony, Papa én mondom, ha fiúnk volna bajban és a tündérek segítenének, örülnél neki biztosan.
- Hát bizony, ez így van - bólogatott Papa.

A tündér lányka magához tért, ijedten nézett körbe.

- Hol vagyok és hogy kerültem ide?
- Itt vagy nálunk manó lakban. A fiam hozott haza, Janika. Úgy kapott el, mikor a virágról leestél.
- Ne mozgasd a szárnyad, mert eltört, a fejed is megütötte, ahogy leestél. Bizony, ha a fiam arra nem jár, most nagy bajban volnál. Na de elkapott, így nagyobb bajod nem lett - mondta manó Mama.
- Mi a neved? - kérdezte Janika.
- Tündike.

- Na most aludj szépen és gyógyulgass!

Janika elment a tündérekhez szólni, mi történt. A tündérek már nagyon keresték Tündikét. Benéztek a levelek alá a szirmok közé, nem találták. Meglepődve látták, egy törpe siet hozzájuk.

Lereppentek hozzá.

- Hát te mit keresel itt és miért jöttél? - kérdezgették.
- Azért jöttem, hogy szóljak: Tündike nálunk van.
- Bántottátok, fogva tartjátok? - kérdezték a tündérek ijedten.
- Nem, nem, leesett és megsérült. Jó anyám ellátta.
- Jaj, jaj, nagy a baj?
- Beütötte a fejét, eltört a szárnya.
- Meglátogathatjuk?
- Persze, gyertek csak nyugodtan.

Másnap Tündike már jobban volt. Janika mamája készített neki finom eleséget. Janikát meg el sem lehetett volna csalni a beteg ágy mellől. Bizony Tündike sem bánta, mert tetszett neki a fiú nagyon. Mama viszont csóválta a fejét: manó és tündér, jaj ebből mi lesz?

- Jól van, Anyjuk, ne aggódj, már no! Most gondold bele, látsz itt egy manó lányt is, mi lesz a fiúkkal?
- Igazad van, Papa, nincs egy sem. Hát jó. Különben is, csak rájuk kell nézni, ahogy ezek nézik egymást, belepirulok. Vajon a tündérek mit szólnak ehhez? Jaj, Papa, mi lesz?

Jöttek másnap a kis barátnők Tündikét látogatni. Hej, mikor a manó fiúk meglátták őket, ők is rögtön beteget mentek nézni. Az egyiknek a barna, a másiknak a fekete, mindegyiknek egy-egy tündérlány tetszett. Volt is nagy beteglátogatás a kis manó lakban.

Tündike meggyógyult, haza menni nem akart. Építettek egy házat és nagy lakodalmat csaptak.

Követte őket a többi manó és tündérke. Így lettek a tündérmanók. Most már együtt vigyázzák az erdő fáit, virágait. Nagy-nagy szeretetben élnek. A fák levelei zölddebbek, a virágok szirmai színeesebbek. A madarak a fán vígan dalolnak. Hej, az élet igazán csak most lett boldogabb.

Erdei aprónép, villogók

Az erdő mélyén élnek a villogók. Kik is ők? A tündérmanók jó barátai, a nagy gyógyítók. Mint a mágnes a vasat, úgy vonzza őket a fájdalom. Szinte rögtön ott teremnek és segítenek. Lázas vagy, beteg van az erdőben, a villogók, mint apró orvosok körbeveszik és munkához látnak. Sétáltál már erdőben, beteg állatot nem látsz, mert a villogók munkájukat jól végzik. Nevüket onnan kapták, ha leszáll az este villognak mint a szentjános bogár, össze is szokták téveszteni vele. Lehet, te is láttad már, de azt hitted, bogár. Kicsit nagyobbak, olyanok, mint a tündérek csak sokkal jobban szállnak. Gyorsabbak, mint a gondolat. Így egy szempillantás alatt ott lehetnek a betegnél. Mikor sok beteg van, a tündérmanókkal dolgoznak együtt, az orvos munkáját a villogó látja el, a nővérek munkája a tündérmanóké.

Egyszer egy álmos hajnalon harmatcsepp szállt a száraz rétre. Eső már rég nem esett, a növények száradni kezdtek, a szomjas állatok víz után kutattak. A reggelt követte a forró nappal. A kis harmatcsepp úgy kezdett el viselkedni, mint egy nagyító, domború felülete a nap sugarait összegyűjtötte. Először kis apró lángocska lett, aztán nőttön-nőtt. Az apró lángból hatalmas tűz lett, és harapta a száraz fűvet, egyre csak nőtt és az étvágya is elharapózott. A fák derekát nyalta, kóstolgatta.

Az erdő jajongva ordított a lángba! Menekült a tűz elől minden! A tündérmanók levelet írtak a tölgy levelére. Eső, eső, gyere gyorsan, elpusztul minden! Segíts rajtunk, segíts! Kérünk szépen!

Szél apó a levelet repítette fel magasra, az égbe.

A levelet egy kicsi felhő elolvasta. Riadót fűjt, méghozzá harci riadót!

A felhők elkezdtek gyülekezni, csatasorba állni. Üzenetet küldtek a többi felhőnek: Gyertek gyorsan, segítsetek! A világ minden része felől gyűlt a sereg. Elkezdtek tornyosodni.

Odalent a tűz tombolt.

- Elpusztítok mindent! Mindent felfalok! Az egész világot felfalom!

- Azt már nem! - válaszolta a felhő és elkezdett hullani az eső.

- Haha, mit akarsz, te nyápic? - nevetett rajta a tűz.

Az eső viszont nem hagyta magát: Az első rohamot legyőzted, de jön már az utánpótlás!

Álltak sorba a felhőcsapatok, hogy újból lecsapjanak.

Lent a tűzoltók vívtak hősi harcot a tűzsáránnal. Néha úgy tűnt, harcuk reménytelen, a tűzsárány nagy és erős. Viszont megindult felülről is a harc! Az eső zuhogva csapott le a tűzsárányra! Együtt harcoltak váll-váll mellett, eső és ember! A sárány ereje megfogyott, menekülni kezdett. Végül pici lángocska lett, ereje elfogyott. Egy tűzoltó megkegyelmezett neki, öngyújtóba zárta az apróka sárányt.

- Na, már nem is vagy vad - mondta neki.

A tűzsárányt legyőzték, de nagy kárt okozott. Sok sérült, égett kis állat. Megégett fák, virágok. Sírt az erdő apraja-nagyja. Jaj, jaj, nagy a baj! A kis tündérmanók otthonát a tűz nem érte el, a titkuk megmaradt. Viszont sok-sok dolguk akadt. Járták az erdőt, gyógyígtatták a sok megégett fát, virágot. A villogók is ide-oda repkedtek, sok sérült madárka és kis jószág várta a segítséget. Aki nem sérült meg, mind azon volt, hogy beteg társának segítsen. Éjjel-nappal folyt a munka. Az emberek is segítettek, beteg állatokat vittek kórházba. Az égett fák helyére újat ültettek. Sok időnek kell eltelni, mire az erdő a kárt kiheveri, mire újra felhangzik a vidám madárdal. Természet Anyóka fülibe is eljutott a hír, baj van, kell a segítség. Gyorsan hintóba ült. A díszes virágos hintóját hat katicabogár repítette. Amerre a hintó elment, virágok nyíltak és fák zöldelltek. Szállt a szél is sebesebben.

Odaérve látta a nagy pusztítást.

- Itt aztán elkel a segítség! - Varázsvesszejével nagy kört rajzolt. - Fenyőfa, tölgy és ti többiek, mind-mind itt teremjete! Vadvirágnak népes serege, nőjete gyorsan, itt legyetek! Fájdalom és betegség messze tűnjete!

Láss csodát, az erdő újra élt, madárdaltól lett hangos a környék. Szép zöld fák nőttek a semmiből nagyra. A réten vadvirágok illatoztak. Vígan szökkent az őzike. Bár a sárkányt nem feledték, szívük megtelt örömmel. Az emberek meg ámulva nézték. Csoda történt, az biza! A természet csodája, nagyon nagy! Törpemanók meg a kis villogók együtt ünnepeltek, vidáman táncoltak. A tücskök hegedültek, a harangvirágok csilingeltek. Hej-haj, állt a bál reggelig!

Este kicsit más minden

Leszáll az este, sötét fátyol von be mindent. Ami nappal szép volt, most hirtelen félelmetes. A gyerekek félnek és legyünk őszinték, mi felnőttek is meg-megriadunk néha.

Vannak viszont olyan kis lények, kik ekkor ébrednek. Nekik a világos a sötét, mert olyankor rosszul látnak, keveset. Ők a sötétség népe, a kis aprónép, az emberek csak úgy hívják őket: tündérek.

Kicsik és szép csillogó szárnyuk, mint a lepkéké. A gyerekek látják őket, de szüleik meggyőzik őket, hogy álmot láttak és szépet álmodtak. Pedig mikor a sötétől félve a takaró alá bújtak, ők voltak, kik énekeltek nekik, a gyerekek megnyugodtak és utána békésen aludtak.

Nem volt ez mindig így, volt idő, mikor a tündérek gonoszak voltak. A királynőjük gyermekkönnyel díszített palotában lakott. Egyre több és több kellett neki, a ruhájára és mindenhová csodásan csillogó könnyet rakatott. A cseppek ragyogtak, mint a gyémánt.

Az alattvalóit küldte cseppekért, azok meg gonoszkodtak, minél többet sírjanak a gyerekek. Elgáncsolták őket, hogy elessenek, minél nagyobb lett a seb, annál jobban sírtak. Így aztán egyre jobban gonoszkodtak. Mikor sírt a kicsi, láthatatlanul odarepültek és szedték, gyűjtötték a könnyet. A királynő ilyenkor boldog volt és újabb és újabb kis tojásokat ringatott, amiből megszülettek a kis tündérek. Miután a tojásból a tündérke kikelt, vitték őket a leendő szüleikhez, kik már nagyon várták őket.

Amelyik tündérke sok könnycseppet gyűjtött, az szülő lehetett, mert megérdemelte. Volt olyan nagy család, ahol már sok kis tündér nevelkedett, volt viszont olyan, amelyik csak álmodott róla, hogy egyszer neki is lesz kisbabája.

Történt viszont egyszer, hogy a tojásból vörös hajú kis tündér született. Nagyon rossz volt, a kicsi nem kellett senkinek. Kivéve egy családot, kire a királynő nagyon haragudott, de hogy miért is volt dühös rájuk, azt már bizony maga sem tudta. Csak mérges volt rájuk, és kész. Övék lett a baba.

- Kis vöröske apró szentem, a neved mi is legyen? - szólt tündérmama.

- Olyan kis huncut a tekintete, legyen a neve Csibészke - mondta papa.

Kis Csibészke nevéhez híven csintalanka volt, szerette a jót. Nem gonoszkodott!

Mikor már elég nagy fiúcska volt, kijárta az ijesztgető iskolát, de csak bukdácsolva. Ő bizony ijesztgetés helyett inkább nevetetni szeretett. Ki is lógott a sorból rendesen. Eljött a nagy nap, könnyet kell gyűjtenie. Rosszalkodni kell, hogy a gyermek sírjon, legyen sok könnycsepp, a királyné boldog legyen. Nagyon nagy feladat ez, a fennmaradás függ tőle.

Csibészke este munkához is látott, na most ő ijesztget. Mozgatta a vállára felakasztott ruhát a sötétben. A kisgyerek megijed és sírni kezd - gondolta. A kicsi viszont csak nézett. Nem sírt, kíváncsi lett, vajon mi vagy ki mozog ott? Felállt a sötétben, odament megnézni.

Na ettől Csibészke ijedt meg, soha még ilyen nem volt. Gondolkodott erősen, a tankönyv erről mit is írhatott? Jaj, nem emlékszik, egyáltalán volt benne ilyen? Mit csináljon, mit is tegyen?

A kicsi fiúcska viszont már ott is volt.

- Baba, szárnyas baba! - örömeiben rikkantott Annyira tetszett, tapsolt és nevetett, örömeiben könnycsepp csordult a szemében.

Csibészke odareppt és gyűjteni kezdte a cseppeket. A pici örült neki, bántani nem akarta. Játszottak, nevettek egész éjszaka. Hullott a könnycsepp, ahogy nevetett.

Mikor visszatért a cseppekkel, a királyné csodálta őket, színesen csillogtak, ragyogtak, sokkal szebb volt, mint a többi. Lett királysága legszebb éke.

Kérdezték, faggatták Csibészkét, hogy a csodacseppek honnan vannak, de ő el nem árulta.

Furcsa dolog történt a királynéval. Ahogy a színes könnycseppeket kapta, a tojás héja megváltozott, színes lett, mint a csepp. A tündérek szárnya is más lett, ahogy kikeltek, nem egyszínű lett, hanem fényesen csillogó és szivárványszínű.

Szívük megtelt jósággal, melegséggel. Miután Csibészke titka kiderült, hogy a könnycsepp nevetésből van, a többi tündér is ilyet kezdett gyűjteni. Megváltoztak, jók lettek, már nem gonoszkodtak, Tündérország már nevetéstől hangos. A királyné is boldog, lett sok-sok kis tündér, jutott belőle minden házhoz. Lehet most már a pici szőke vagy fekete hajú, mindegy, egy a lényeg, boldogok. Megváltozott a sötét éj, kicsi babám, már ne félj. A sötét is jó móka, kitalálhatod a titkokat.

Sötét, sötét rejtelem, titkodat én felfedem. Nem is vagy már félelmetes, titkod előlem el nem fedheted!

Csodálatos teáskancsó

Pici lányka a csepp Ágika, nagymamáját kérlelte, hadd menjen fel a padlásra. Kincsek vannak ott, azám! Nagymama szerint csak csupa kacat. A nagy kérlelésnek meglett a hatása, felmehet a padlásra.

Ócska ruhát kell felvenni, fent koszos, piszkos minden. Ágika máris keresgél, a játszóruhája jó lesz. Belebújik nagy ügyyel-bajjal, hosszú barna haja útban van, beakad, megy is nagymamához nagy visítva.

- Nagymama, segítség, húzza a hajam, jaj, jaj!

- Na gyere, kigabalyítalak! Odafele pók meg pókháló van, nem félsz? - próbálja lebeszélni kis unokáját.

- Nem félek, én már nagylány vagyok! Hét éves, nagy felnőtt, már felmehetek a padlásra! Megígérted, mama!

- Igazad van, megígértem, de ígérd meg, vigyázol a létrán, kis szívem!

- Vigyázok, mama, megígérem, óvatos leszek.

Mint egy kis mókus mászott felfele a létrán, fel a magasba, a padlásba. Lenézett: jé, mama milyen pici lett!

- Mama összementél?

- Én nem, te vagy magasban, drágám, csak óvatosan, figyelj oda, ne engem less! Jaj, mit kapok a szüleidtől, ha baj ér!

Ágika felért, most jött a legnehezebb rész! Egy kézzel kapaszkodni, a másikkal pedig a padlás ajtaját kinyitni, őszintén megvallva kicsit félt. - Csak ügyesen, bátran - mondogatta magában.

Most pedig belépni. Kinyílt előtte a csodavilág ajtaja. Minden sejtelmes és félhomályos. Igen, pók is volt, az egyik hálóból már bele is gabalyodott.

- Szia, pók úr, kicsit rossz helyre raktad a hálódát, jól belegabalyodtam, el is szakadt. Nem baj, majd készítek másikat. Az majd sokkal szebb lesz, mint ez, nem lesz olyan poros.

A csendben halk mocorgást hallott. Jaj, vajon mi lehet?! Lehet, hogy egér vagy patkány és mindjárt megtámadja!

- Most lemegyek, lehet, hogy mama soha többé nem enged fel, mert félt nagyon, mit is tegyek? Inkább megnézem! Félve lépett, halkán, talán nem vesz észre és meglessem.

A hang egy papírdobozból jött. Remegő kézzel kinyitotta.

- Nyáú - köszöntötte egy ismerős hang.

- Te vagy az Milli cica? Itt viszont több hang is van!

Milli cica egy dobozban feküdt, amiben régi ruhák voltak, de nem egyedül, három kis apró cicával.

- Jaj, cicus, neked kölköd van, jól eldugtad! - simogatta Ágika Millit, az meg arrébb húzódott, hogy a cirókából kölkei is kaphassanak. Persze ők is meg lettek simogatva.

- Ó, de szépek vagytok, de aranyosak! - Egyesével óvatosan kivette őket megsimogatta és vissza is rakta őket. - Hányan is vagytok? Egy, kettő, három, három cica van! A titkot, hogy itt vagytok, el nem mondom, ígérem.

A padlás sokkal világosabb lett és vidámabb, tudta, nincs egyedül, ott vannak a cicák. Kíváncsian nézett szét: sok-sok doboz, vajon milyen kincs, titok lappang benne?

Felbontotta az első dobozt, régi ruhákkal van tele. Egy érdekes kalap, régen ilyet hordhattak. Nagymama azt mondta, ami tetszik, azt lehozhatja, játszhat vele. Rögtön fejébe csapja a nagy kalapot, huncutul lötyög a fején, de olyan szép. Máris megy a padlásajtóhoz és ledobja. Tovább kutat, szép virággal teli könyvet talál, majd lent elolvassa. Az egyik doboz nagyon be van csomagolva, vajon mi lehet benne? Egy régi teáskanna, rajta szép pipacsos minta, vajon nagymama neki adja? A könyvet ledobja a teáskanna tetejét zsebre vágja, a kannát fogja és elkezd lefele mászni a létrán. Félve, mert háttal nem látja a létrafokokat és kezében ott a szép, de törékeny kanna. Lassan, óvatosan halad lefele. Végre leér, nagyot sóhajt, csakhogy lent van. Igazán megérdemli a kannát, hisz oly nehéz volt lehozni.

- Nagymama, nagymama! - kiabálja hangosan. - Akkor, amit lehoztam, azzal játszhatok?

- Igen, hisz megígértem, de előbb mutasd meg, mit is találtál.

- Nézd, mama, milyen szép, vigyázok rá, ígérem, játszhatok vele?

- Nahát, mit találtál! A régi pipacsos teáskanna, de hogy tudtad lehozni? A régi kalapom, hát még ez is megvan? Nagypapának annak idején de tetszettem benne! - Jaj, kis unokám, ne rakd a fejedre, piszkos! Haha, még nődöd kell bele! Ó, de aranyos vagy benne!

- Máskor is felmehetek? Ügyes vagyok, a kannát is lehoztam és össze sem törtem.

- Persze, csak vigyázz magadra nagyon és előtte szóljál! Jó, kis drágám?

- Igen mama, igen! Főznél teát, mama? A pipacsos kannából megisszuk, jó?

- Persze, drágám, csak előbb alaposan megtakarítjuk a kannát.

Kész lett a tea, szépen gőzölgött a kannában. Anyuka hazaérkezett, kicsit mogorva volt, nem úgy sikerült minden, ahogy akarta.

- Adhatok egy kis teát, anyuci? - kérdezte Ágika.

- Most nem, nincs kedvem semmihez - mondta fáradtan.

- Nézd, milyen szép kannában van, szép pipacsos, na kérj már, légy szíves!

- Jó rendben, kérek.

Ahogy itta a teát, megnyugodott és a gondterhes arca kisimult.

- Nahát ez jól esett - mondta mosolyogva.

Apuka is nagyon fáradtan jött haza. A teától mintha őt is kicserélték volna. Játszottak, nevettek, jó kedvük lett.

- Nahát, ilyen, még mindig van hatása a kannának! - mondta nevetve nagymama.

- Mire gondolsz, mama?

- A kanna csodás hatására, aki iszik belőle, jó kedve lesz! - Azt hittem én is, csak családi legenda, de igaz. Persze a csoda nem a kannában van, elárulom, abban leledzik a titok, hogy leültök és beszélgettek egymással. Mert a gondok, a bajok kisebbek lesznek, ha van, aki meghallgassa és ránk figyel.

Cica, kutya, tyúkocska

Falun szép az élet, főleg állatok között. Mi a kis állatainkat sosem bántottuk, inkább sok-sok szerető gondoskodást kaptak. Volt egy kis kutyánk, Zizike. Kis Zizi játékos keverék kutya, volt benne minden fajta, de leginkább tacsókora hasonlított.

Egyik nap mikor kimentem az utcára, felcsapott farkincával kiscica jött felém. Kedvesen nyávogott, mintha ismerne.

- Ej te, nem az én cicám vagy!

De bizony a cica másként gondolta, neki máris az ő gazdija voltam.

- Na jó, nem bánom, ha ennyire az enyém akarsz lenni, ám legyen. Fognak neked örülni a gyerekek.

Előkerült a kis tál a tejescskével. Zizike jól megnézte a kis jövevényt, majd nagy nyelvvel végignyalt rajta. Új kis családtag lett. Hej, volt nagy öröm, visítás, mikor lányom és kisfiam meglátta a cicát. - Hol találtad, hol volt, hogy került ide? - Záporoztak a kérdések. Én meg meséltem: - Nem én, ő talált meg engem. Honnan került elő, én nem tudom.

Zizike is elfogadta a kis jövevényt, játszottak, fogócskáztak. Egymás tányérjából evett a két jó barát.

Egyik nap a párom ötlettel állt elő.

- Mi lenne, ha lenne japán kakasunk és csirkénk. Igen mutatók kis jószágok.

Lett is két csirkénk és egy kakasunk. Persze, ezek tudnak repülni, mit nekik a rács, kis szökevények. Egy kis repüléssel már kint is voltak. Mivel rájöttek hamar, hogy veszélyben nincsenek, egyre szelídebbek lettek. Zizike már nem volt egyedül, ott volt a cica meg a két tyúkocska, a kakaska. Mint valami brémai muzsikások, csak éppen nem zenéltek.

Egyik nap nagy volt az ijedelem, a kiskutya nem mert bemenni a házba, csak kint nyüszített.

- Mi a baj? - kérdeztem tőle.

A kutyuskám riadtan nézett, mintha valami félelmetes fenevad lenne a házában. Kíváncsian lestem, de hát itt nincs semmi. Próbáltam a kutyuskát betuszkolni. Félt, remegett, nem ment. Na de most már bekotorásztam. Vajon mégis mi lapul bent? A kezem hirtelen furcsa dolgot érzett. Nagy kacagva vettem ki a félelmetes dolgot.

Nem volt az más, mint egy tojás. Kutyusom riadt fejét simogattam. - Na, te bátor házőrző, ez aztán a bátorság, így megijedtél egy kis tojástól.

Miután kikerült a tojás, a kutyaházat elfoglalta a cicus meg a kutya. Jó barátok, elválaszthatatlanok voltak. Viszont pár nap múlva, mikor kimentem, nagyot néztem. Jött elém a kis sereg, először a kutya mászott ki a házból, aztán a cica, a végén a tyúkocska. Mikor leültem a padra, jött hízelegni a cica, nagy farokcsóválva a kutya és jött a tyúkocska is. Fura kis csapat. Simogattam nagy nevetve őket, ej, de fura társaság. Most már a gyerekek nem is tudták, melyikkel játszanak. Én meg csak mondtam: Előbb legyen kész a lecke aztán mehetnek játszani. A kis csapat már nagyon vár benneteket.

Hej, volt nagy öröm, mikor kimentek. Egy kis simi, egy kis játék. A tyúkocskának mindig az a fű volt a legfinomabb, amit kézből kapott. Aztán leült, jöhet a ciróka. Volt nagy játék, gyermekzsivaj. Szegény városi gyerekek, hiába van Barbi baba, irányítható kisautó, ilyen élményben nem lehet részesülni. Három jó barát és a gyerekek. A kiscica, utólag kiderült, a szomszédé volt. Viszont, mikor átvittem, mint akit puskából lőttek ki, rohant haza. Így aztán nem volt mit tenni, a szomszédnak be kellett látni, ez a cica nálunk otthon van. Azóta is szépen élnek együtt, a kutyaólból jól megvannak.

Varázsszemüveg

Évike hat éves lányka, kis huncut barna szemű és világos barna a haja. Anyukája szereti fésülgetni szép hosszú haját, a pici lány meg tűri, mint egy hajas baba, tudja, anyukája szép frizurát készít.

Egy szép nap viszont anyukája észrevette, kislánya a tárgyak mellé nyúl. Valami baj lehet. Vitte Évikét a szemorvoshoz.

Évike aggódva kérdezte: - Fájni fog, esetleg szurit kapok? Biztos bántani fog - mondta szepegve, majdnem sírva.

- Nem, dehogy, csak a szemedet nézi meg a doktor néni - nyugtatta anyuka.

- Juj, kiveszi és megnézi, fájni fog? Ugye vissza is rakja?

- Nem, dehogy veszi ki! Csak belenéz, ne félj már, kicsim - okította anyuka.

Másnap elmentek az orvoshoz, a kicsi lány még mindig félt, lehet, mégis bántják. Behívták a rendelőbe. Egy kedves doktornő fogadta.

- Ül le ebbe a nagy székbe, most megnézem a szép kis szemedet. Na milyen ügyes vagy, nézz rám. Most pedig anyukára. Jó! Most nézz a kis cicára. Nagyon ügyes vagy!

Évike szépen szót fogadott és követte a doktor néni utasítását.

- Most pedig táblát nézünk. Mutasd a kis kezedd, merre áll a fésű foga.

A doktor néni mutatta a táblát, Évike szépen mutatta a kezével, merre áll a fésű foga. Doktor néni dicsért: - Ez az, jaj, de nagyon ügyes vagy!

Igen ám, de mikor már a tábla alja felé értek, Évike nem látta, merre áll a fésű foga.

- Nem baj, segíték - és Évike szemére egy nagy szemüveg került, abba pedig lencse. - Így már jobb?
- kérdezte a doktornő.

- Igen, de az alsót még mindig nem látom.

- Rendben, mindjárt jobb lesz, ügyes vagy nagyon - dicsérgette a doktor néni.

A végén Évike a legalsó sort is látta.

- Jaj, de jó! Anyuci, látok mindent! - kiáltott nagyot a csepp lány.

A doktornő felírta a szemüveget, milyen kell. Elementek keretet választani. Évike választott egy szépet, és milyen jól állt neki, egész hercegnős lett. Alig várta, hogy kész legyen, jól fog látni és milyen szép lesz benne.

Végre eljött a nap, kész a szemüveg!

- Ó, de szebb lett minden, de jó jól látni!

Anyukája dicsérte: - Csodás vagy benne!

Másnap ment az óvodába, kicsit izgatottan lépkedett, vajon a többiek mit szólnak az új szemüvegéhez? Beérkezett, az óvó néni rögtön dicsért: - Jaj, de szép szemüveged van és milyen szép vagy benne!

- Köszönöm szépen - válaszolta Évike.

A gyerekek is megcsodálták, kivéve egy kisfiút. Ő nagy hangosan gúnyolni kezdte: - Szemüveges, négy szemű! Pápaszemes majom!

A többi gyerek is gúnyolni kezdte, kiabáltak rá mindent! Évike a szemüvegét eldobta és sírni kezdett! Az óvó néni felvette. - Nem szégyellitek magatokat? Itt van, Évike, szerencsére nem tört el. Na most, gyerekek, álljatok ide. A te hajad barna, a tiéd szőke, két csapat lett. Na most csúfolhatjátok egymás! A szőkék a barnákat, és fordítva. Na tessék, uccu neki! Vagy ez már nem is jó játék?

A gyerekek hallgattak. Most már szégyellték magukat, már nem is volt jó móka.

Otthon elmesélte, sírt, szipogott kicsi Évike.

- Ne félj semmit, majd én segíték a dolgon - mondta mosolyogva nagymama.

Kiment a kertbe és szedett rózsaszirmot és egyéb más titkos dolgot. Főzetet készített belőle, megvárta, hogy kihűljön és akkor jött a varázs.

- Na most jól figyelj, titkot árulok el, én jó boszorka vagyok, de ez titok! Most pedig varázsolok.

Bekente a szemüveget a varázslatos anyaggal, varázsigét mormolt. - Most vedd fel a szemüveged. Úgy, ni és most csukd be az egyik szemed. Na, mit láatsz?

Évike egy szemmel kukucskált. - Nagymama, egy szívecske van melletted!

- Igen, kis unokám, mert szeretlek. Szép lassan nyisd ki a másik szemedet is, arra is átmenjen a varázs.

- Most már két szemmel is látom!

- Működik a szemüveg és nem is akármilyen, varázslatokkal van tele. A gazdája te vagy, a csodát senki más nem látja. Hordjad egészséggel, titkát a szemüvegednek másnak el ne áruld! Légy rá büszke, vigyázzál rája! - okította nagymamája.

Évike büszkén ment a varázsszemüvegében az óvodába, segítségével sok titoknak lett tudója. A fiú, aki gúnyolta, mellett egy szívecske volt. Nagyon meglepődött. Aki szeret vagy kedvel engem, az nem bánt. Rossz a szemüveg?

- Haragszol rám? Miért csúfoltál? - kérdezte a fiútól Évike.

- Nem, dehogy, nagyon tetszel nekem, csak azt szerettem volna, hogy rám figyelj. Utána melléd állhattam volna és a többi csúfolódótól megvédelek. Én lehettem volna a hős vitézed, mint a mesékben. Csak nem úgy alakult, ahogy elképzeltem. Ne haragudj, kérlek.

- Jó, nem haragszom. - Évike mosolyogva megbocsátott.

Évike a szemüvegét büszkén hordja, a titkot senkinek el nem árulta. Én viszont elárulom, én is szemüveges vagyok. Aludj, picim, álmod legyen szép, szép álmokat, kicsikém.

